

Lord Raffles

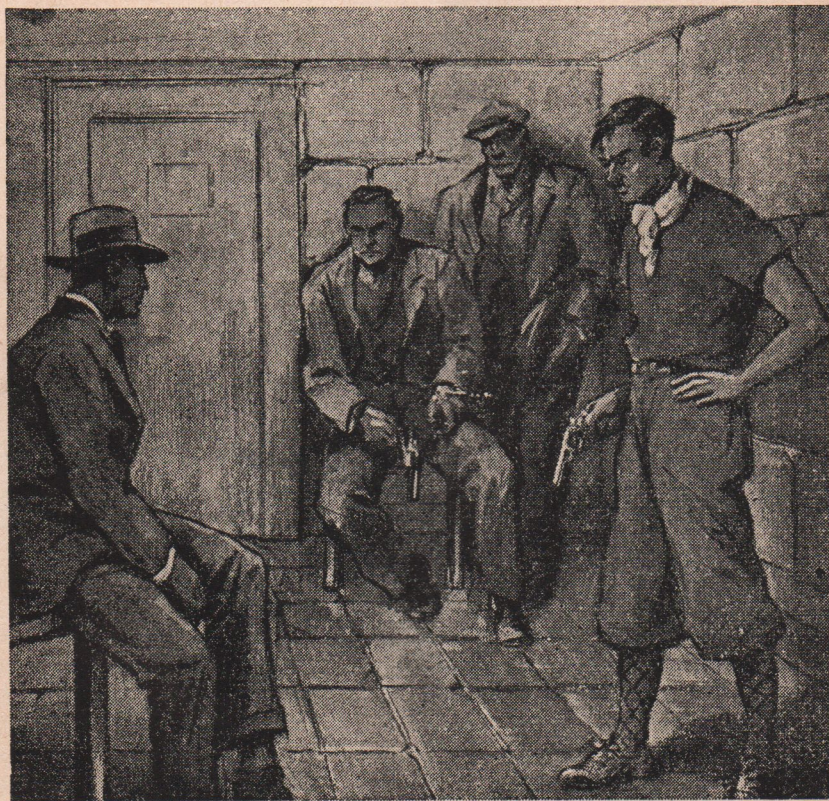
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET HAVENVARIETE

N° 2675

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Havenvariété

HOOFDSTUK I

PLANNEN

Er rinkelde een scherp belletje achter het donkere toneel van de derderangs tingeltangel, ergens aan het einde van een van de praktisch eindeloze kaden van Chicago aan het Michigan-meer.

Het toneel was niet erg groot, niet bepaald modern, en op het ogenblik, een kwartier voor de voorstelling, was het bijna stikdonker en konden men zich wel afvragen hoe de oude toneelknechts kans zagen in die duisternis hun werk te doen, zonder elk ogenblik over een stuk decor of een in een hoekje fluisterend zan-

geresje te struikelen.

Aan weerskanten van dat toneel was een gang, even smerig en donker, en aan die beide gangen lagen de kleedkamers, die van de hoofdpersonen het dichtst achter het gordijn, die van minder groten het dichtst bij het achterdoek.

Dan waren er achter dat doek ook nog twee kamers, bereikbaar langs een vrij steile, houten trap en een in de lucht zwevend gaanderijtje, maar die waren bestemd voor de echte sterren, of althans voor de artiesten, die als zodanig beschouwd

werden door de eigenaar en exploitant van het zaakje, Carlos Bastia.

Die kamers, die dikwijls ongebruikt stonden, werden vol eerbied bekeken door iedereen, die gelijkvloers moest verblijven, en zij, die er gebruik van mochten maken, hadden de gewoonte van die steile, wrakke, oude trap af te dalen met een air van een keizer of vorstin, die zich genadig onder zijn volk begeeft.

Het huis, waarin Bastia zijn zaak dreef, was zeker een van de oudste van heel Chicago en bestond eigenlijk uit drie in de loop van de jaren bijeengevoegde huizen.

De zaal werd bediend door twee kellners, een buffetjuffrouw, die vijftig was, maar zich gedroeg als een bakvis met haar hel geblondeerde haren en haar opzichtige make-up, twee toneelknechts, een regisseur, die tegelijkertijd eerste danser was en ook eerste komiek, acht revue-girls en voor de rest het gebruikelijke revuepersoneel, dat ook in staat was om kleine sketches te spelen.

Nee, het was beslist geen Broadway-zaak, die tent van Bastia, maar zij was ruimschoots voldoende voor al die zeelui, die dagen en weken lang over het Grote Meer hadden gezworven, en na een vermoeiend visseizoen hun geld kwamen vertieren op de kade. Deze gelegenheid had echter ook nog een andere minder gunstige reputatie.

Er liepen over deze Bastia namelijk geruchten, die een onderzoek door de politie volkomen zouden hebben gewettigd, maar de commissaris van de wijk was een goede vriend van de Italiaan, en dus gebeurde er natuurlijk niets.

Carlos Bastia had jaren achtereens gesmokkeld, kwam geregeld in conflict met de arbeidswetten, liet jonge kinderen optreden, gaf gelegenheid

tot hazardspel in zijn zaak, en dat alles had hem zoals men kon verwachten, in een betrekkelijke korte tijd rijk gemaakt.

Op het ogenblik dat het schrille belletje klonk, als waarschuwing voor het gezelschap, zat mijnheer Bastia in een soort kooi, en het is niet te verwonderen, dat hij juist op die plek meer dan ooit leek op een grote baviaan. Die kooi stond naast de bar, maar iets hoger, zodat hij van die plek niet alleen de bar, maar ook de hele zaal gemakkelijk kon overzien.

Deze kooi was te bereiken via een deur, die uitkwam in wat Bastia vol trots zijn huiskamer noemde, ofschoon hij er bijna nooit zat en kind noch kraai op de wereld bezat, die die kamer inderdaad wat huiselijk zouden kunnen maken.

Men zal hieruit begrepen hebben, dat dit vertrek veel hoger lag dan de zaal, maar dat was een gevolg van de vreemde opzet van de drie oude huizen, die samen waren opgetrokken.

Waarom die kooi echte ijzeren tralies had, en er daardoor echt uitzag als een hok in een dierentuin, dat heeft nooit iemand geweten of kunnen begrijpen. Een deel van het hek was draaibaar gemaakt naar de kant van het buffet en in geval van nood kon dus Bastia uit zijn kooi komen en krachtig ingrijpen, als er soms een ruzie mocht ontstaan, of een dronken varens-gast op weg ging naar het toneel, aangelokt door de bekoorlijkheden van een van de revue-girls, zoals dat inderdaad al een paar keer gebeurd was. De worsteling die dan meestal op dit ingrijpen volgde, duurde nooit erg lang, want de heer Bastia had niet alleen het uiterlijk van een gorilla, maar ook de kracht van zo'n grote aap.

Hij liet nu zijn blikken eens over

de zaal glijden, die al goed gevuld was, knorde tevreden, opende de deur achter zich, sloot ze met zorg weer, liep zijn huiskamer door en opende de tweede deur in dit vertrek. Hij kwam nu in een korte, smalle gang, verlicht door een zwak lampje, zonder deuren, behalve een smal klapdeurtje, dat hem in de tamelijk brede gang bracht, die als een soort nooduitgang, langs de hele lengte van de toeschouwersruimte liep.

Hij hoefde deze gang alleen maar te volgen, om achter het toneel te komen, waar op dat ogenblik een heidens kabaal heerste, dat echter als bij toverslag verstomde, toen de eerste de beste figurant de geduchte baas in het oog kreeg.

Er werd een soort van sissend waarschuwingsssein doorgegeven en plotseling was er orde, en hield iedereen zich althans, alsof hij vol ijver alleen maar aan zijn of haar taak dacht.

Het werd plotseling zo angstig stil, dat men als het ware het prui-men van de oude toneelknecht kon horen, die op zijn sloffen met vilten zolen onhoorbaar rondliep, terwijl zijn collega halverwege een nijldige vloek had afgebeten en ingeslikt.

Carlos Bastia lachte tevreden in zichzelf, terwijl zijn kleine oogjes twinkelden, toen liep hij langzaam, na even op het toneel te hebben gekeken, naar een van de voorste kleedkamers aan de linkerkant van het toneel, waar hij naar binnen ging.

De jonge vrouw in de kamer zei rustig:

— Doe alsjeblieft de deur dadelijk weer achter je dicht, Bastia. Het tocht hier als de hel. Wanneer laat je eindelijk die oude barak eens opblazen?

— Nooit, als ik er iets aan doen kan, antwoordde Bastia kalm. Zij is heel goed zoals zij nu is. Zou je niet

wat voortmaken? De zaal zit al vol en over tien minuten moet er begonnen worden. Je weet, dat ik van regel houd.

— Als dat zo is, waarom kom je dan hier en houd je mij van mijn werk?

— Omdat ik wat met je te bepraten heb. Ga jij maar zitten en schmink je verder. Ik zal wel spreken. Meer dan vijf minuten hoop ik niet nodig te hebben. Je bent nog al vlug van begrip, Carla, en ik hoop me duidelijk uit te drukken.

De vrouw ging zitten op de rieten stoel voor de spiegel met witgelakte rand, die op een kaptafeltje steunde, nam wat grimeer ingrediënten en zei, met het gezicht dicht bij de spiegel, want Carla Lupez was een beetje bijziende, rustig:

— Steek maar van wal.

Bastia had de tweede stoel genomen, die in het kleine vertrek stond, zette deze dicht achter de jonge artieste, en zijn stem klonk veel zachter, bijna fluisterend, toen hij begon:

— Je werkt nu bijna drie maanden bij mij, Carla, en je weet nu, dat ik gelukkig nog wel iets meer verdien dan alleen met het vertonen van revue's, waar ik zelf misselijk van word. En ik op mijn beurt heb bijtijds ingezien, dat jij nog iets meer en beters bent, dan revuegirl. Wij weten nu van elkaar wat wij waard zijn en samen hebben wij al een paar zaakjes opgeknapt, die de moeite waard waren.

— Is er iets uitgelekt?

— Uitgelekt? herhaalde Bastia minachtend. Wat dacht je? Wat zou er kunnen uitlekken? Nee, in dat opzicht ben ik wel gerust. Er is iets anders, dat me ongerust maakt, en niet mij alleen, maar ook de andere bestuurders van «De Gouden Lama». Er bestaat hier in Chicago een macht waarnaast de onze in het niet schijnt

te zinken, een macht, die ons vijandig gezind is, en zo groot is, dat bijgelovige bendeleden bijna aan iets bovennatuurlijks zouden denken. Ik zelf, al ben ik een Spanjaard, heb daar geen last van.

Carla keek heel even naar de bevende, dikke lippen en dacht het hare van die bewering.

Het hazenpootje gleed vluchtig over haar gevulde wangen, toen Bastia doorging!

— Die macht is in handen van maar één enkele man, die hier nu pas een paar weken over het tentoonstellingsterrein van het Festival zwerft, die al geweldige schade heeft aangericht, die de arrestatie heeft veroorzaakt van een half dozijn van onze beste mannen en die een paar anderen heeft gedood.

En terwijl hij dit zei, maaide Bastia met zijn handen, die meer op klauwen leken en die enigszins beefden, aangezien hij bezeten was door een woede, die hij nauwelijks in toom wist te houden.

Even ging er een siddering door het slanke lichaam van de artieste, toen zij keek naar die verschrikkelijke moordenaarshanden, die zij zo dikwijls vlak bij zich had gezien, maar nooit zonder een huivering van schrik en ontzag.

— Ik weet dat allemaal wel, zei ze zacht. Maar wat helpt dat? Wat kunnen we er tegen doen? Geweld helpt ons niets, want in dat geval zouden we eerst moeten weten wie die man is, hoe hij heet, waar hij woont, en wij weten niets, wij tas-

ten in het duister en hij is net als een schim.

— Maar luister, Carla, het mag dan een schim zijn, maar dan een met menselijke hoedanigheden. Ik zou bijna durven zeggen, dat ik weet wie die man is, maar voorlopig houd ik dat nog voor mij; ik kan mij vergissen. In ieder geval staat het vast, dat hij al herhaaldelijk de onbaatzuchtige ridder heeft uitgehangen, en daar wil ik op speculeren, omdat het altijd mogelijk is, met list en langs een omweg te bereiken, wat met ruw geweld nooit kan lukken. En daarom juist ben ik hier gekomen, Carla. We hebben nog vijf minuten. Luister eens.

Hij trok zijn stoel nog wat dichtter bij die van de vrouw, boog zich dicht naar haar over en vroeg vertrouwelijk:

— Zou jij kans zien, met wat studie, al was het maar voor een week, voor een fatsoenlijke vrouw te spelen?

Carla dacht even na en zei toen, absoluut niet beledigd:

— Gemakkelijk zal het niet zijn, maar als het beslist noodzakelijk is voor je plannen, kan ik het altijd proberen. Waar gaat het eigenlijk om?

— Dat zal ik je uitleggen.

Hij stond op, was met één stap bij de deur, opende ze snel, keek in de gang en tussen de coulissen, waarachter het koor al klaar stond, deed de deur weer dicht, en ging opnieuw zitten naast de artieste en begon zacht fluisterend te praten.

HOOFDSTUK II

EEN KRANTENBERICHT

— Maar dat is waanzin riep Charles Brand verontwaardigd uit, terwijl hij John Raffles, die tegenover hem zat met een krant in zijn hand, diep verontwaardigd aankeek.

— Een waarom is het waanzin? vroeg Raffles rustig, Brand met zijn staalgrijze ogen aankijkend.

— Waarom? Er zijn wel tientallen redenen, maar volgens mij spreekt deze wel het meeste aan. Wij zijn hier in Chicago, een stad die ons totaal vreemd is, waar het op het ogenblik krioelt van allerlei gespuis, wij hebben toch werkelijk al genoeg zorgen om onze eigen veiligheid te waarborgen, en ik kan niet inzien, waarom wij bovendien nog eens het toezicht op de veiligheid van anderen op ons namen.

— Ook niet als het om een weerloze, jonge vrouw gaat, Charles?

— Maar mijn hemel, wij kunnen toch op deze manier wel aan de gang blijven, protesteerde Brand wanhopig. Het gaat om een geweldig groot bedrag, en als ik je goed heb begrepen, dan wil je je gewoon borg voor die jonge dame stellen. Wacht even, geef mij de krant eens, zodat ik het nog eens rustig kan lezen. Dat ellendige bericht dat ons beslist al weer nieuwe moeilijkheden op de schouders zal schuiven, als ik er geen stokje voor steek.

Brand had de krant al gegrepen, zocht even en las toen hardop voor:

De kidnappers staan voor niets!

Schijnbaar is er geen grens aan de brutaliteit en de wrede harte-loosheid bij de heren van dolk en

browning. Gisteren heeft een jong meisje, Miss Mable Cartridge, de enige hulp van haar oude, gebrek-kige moeder, via een geheimzinnige weg bericht gekregen, dat zij twintig duizend dollar gereed zal moeten houden, als losprijs voor haar eigen leven, en ook dat van haar moeder.

Geeft de jonge vrouw gevolg aan deze afschuwelijke eis, dan geeft zij daarmee het hele bedrag van de erfenis, die zij nog geen week geleden kreeg, nagelaten door een oude oom. Het bedrag was bestemd om mevrouw Cartridge een rustige oude dag te verschaffen en Miss Mabel in staat te stellen haar studies aan de Universiteit van Harvard af te maken. Het leidt geen twijfel of de schurken waren van dit feit op de hoogte. In haar grote angst heeft Miss Mabel de politie in de arm genomen, maar het is de vraag of zij tenslotte niet zal toegeven aan de bandieten, die het briefje schreven. Dezer dagen zal de beslissing wel vallen, ofschoon de politie al het mogelijke zal doen, deze brutale afpersing te voorkomen, zonder het leven van het meisje en haar moeder in de waagschaal te stellen.

Brand smeedt de krant met een nijdig gebaar op tafel en bromde tussen de tanden:

— Sentimenteel, overdreven ge-doe! Die «grijze moeder» maakt me misselijk. En dan die «dierbare oom», die twintigduizend dollar naliet. Waarom zet zo'n schaaap dat bedrag niet op de bank en bericht

de schurken, dat ze er niet bij kan. Waarom heeft ze er niet dadelijk een flink huis van gekocht en het verhuurd?

— Charles, je opmerkingen lijken nergens op. Ze herinneren mij aan wat de Engelsen « aftertossing » (na-kaarten) noemen. Wat komt het er nu op aan wat dat meisje had kunnen en moeten doen? Ze heeft het geld nu eenmaal contant geërfd en ze staat op het punt dat geld meteen weer te verliezen.

— Maar wie zegt ons dat het waar is? verdedigde Brand zich, die niet losliet. Het is toch niet voldoende als het in een krant staat. Als wij onze neuzen moesten steken in alle dingen, alle leugens, die de krant ons voorschotelt, dan waren wij nergens meer.

— Maar je bent er zelfs tegen, Charles, dat ik het ga onderzoeken.

— Natuurlijk ben ik er tegen. Het kan wel een valstrik zijn. Zo iets hebben wij al meer beleefd. De sentimentele toon van dat stukje bevalt mij niets. Het is niet gebruikelijk in Amerikaanse bladen zich aan lyriek te buiten te gaan. En als je dat zelf zult hebben ontdekt, dan is het misschien te laat. Ik geef je dus nogmaals de raad, Edward, in volle ernst, laat die Mabel Cartridge haar eigen boontjes doppen. De term is misschien niet erg elegant, maar hij maakt duidelijk wat ik bedoel.

— Charles, het is niet onmogelijk, dat je inderdaad de zaak juist ziet, maar ook in dat geval zal ik me niet tegen mogen laten houden.

— Waarom niet?

— Omdat er een kans bestaat, en zelfs een vrij grote, dat dit bericht toch waar is. Geld hebben wij hier al voldoende buit gemaakt, in die kast daar ligt voor veertigduizend dollar aan juwelen...

— Die de eerste jaren toch onverkoopbaar zullen zijn, viel Brand hem

schouderophalend in de rede.

— Dat mag dan wel zo zijn, maar we hebben nog contanten genoeg. En het idee, dat daar in dezelfde stad, waar wij ons ophouden, een meisje in doodsangst zit en geslingerd wordt tussen de keus, al haar geld te moeten afstaan, of haar leven en dat van haar moeder, te moeten geven, kan ik niet verdragen. Een onderzoek kan ik toch altijd instellen? Het is toch te gek aan te nemen, dat dat meisje helemaal niet bestaat.

— Ik zeg niet, dat ze niet bestaat, gromde Brand, ik zeg alleen maar, dat ze geen studente in de medicijnen zal zijn, dat ze geen « dierbare moeder » heeft, dat ze geen « jongmeisje » is, kortom, dat ze een doodgewone bedriegster is, die aast op rijke en dwaze kerels.

— Maar misschien kan mijn dwaasheid haar nu helpen, Charles, zei Raffles zacht. Misschien staat ze werkelijk alleen en verkeert ze werkelijk in doodsangst. Bedenk eens wat een bedrag van twintigduizend dollar is voor zo'n jong meisje.

Brand scheen nog een keer woevend te willen uitvallen, maar hij hield zich in, vouwde de krant dicht, werd weer kalm en zei met een stalen gezicht:

— Het is goed. Je kunt op mijn hulp rekenen. Op deze manier zullen wij deze nieuwe krankzinnigheid toevoegen aan de lange lijst van dergelijke daden van naastenliefde, die beslist wel zes procent op een fatale mislukking zijn uitgelopen.

Er kwam iets van een glimlach om de lippen van Raffles, toen hij zei:

— Is het percentage werkelijk niet hoger, Charles? Als dat waar is, mogen wij eigenlijk dan wel klagen? Is het veel, wanneer ik van de honderd keren zes keer te doen

heb gekregen met ondankbaren, met onverschilligen, ja soms met schurken? Wel, je steekt mij met je opmerkingen een riem onder het hart, want gezien de menselijke aard had ik het percentage veel hoger geraamd. Ik ben blij, dat je me wilt helpen en we gaan nu zo snel mogelijk aan de slag.

— Daarvoor zal het wel nodig zijn op de eerste plaats het adres van die, hoe heet onze heldin, van Mabel Cartridge uit te vinden, zei Brand zonder enige geestdrift.

— Dat zal de politie wel weten, of anders misschien de redactie van deze krant.

— Het is de Chicago Herald. Opbellen? vroeg Brand, volkomen onverschillig.

— Ja, doe dat maar, dan zal ik daarna de politie eens om inlichtingen vragen.

— En zij zal zich haasten, je die inlichtingen te verstrekken, zei Brand sarcastisch.

Met die woorden stond hij op en liep naar de telefoon.

Het gesprek tussen de beide vrienden was gevoerd in de eenvoudig ingerichte woonkamer in een kleine bungalow aan de uiterste grens van Chicago's noordelijkste voorsteden, bespoeld door de golven van het grote Michiganmeer.

Raffles woonde op dat tijdstip met Brand en met James Henderson, zijn reusachtige chauffeur, een drietal weken in Chicago, dat in die weken volkomen beheerst werd door het Festival, grootser van opzet dan enige andere tentoonstelling ooit was geweest, zelfs in Amerika.

Hij had er gevaarlijke avonturen beleefd, hij had er gevechten moeten voeren met de gevaarlijkste bandieten, maar niemand had er nog een flauw idee van, waar de man ergens kon zitten, die al onder verschillende gedaanten de overwinning

had weten te behalen op het moordlustige gespuis.

Had het van Brand afgehangen, dan zou men al lang weer naar Londen zijn teruggegaan, desnoods zonder het snelle vliegtuig, dat op een zeshonderd mijlen afstand van deze woelige stad, veilig in een van de schuren van een oude boer stond, die voor Raffles door het vuur ging. Maar Raffles dacht daar nog niet aan.

Hij had nog een paar rekeningen te vereffenen, en hij zou niet eerder vertrekken voor die betaald waren.

Brand had nu de telefoon opgenomen, zocht even in de gids en ontdekte, dat de Herald maar een klein blaadje was, dat genoeg had aan twee telefoonlijnen. Hij kreeg gehoor, luisterde even, trok een bloknootje naar zich toe, schreef iets op, legde lusteloos de telefoon weer op de haak en zei tegen Raffles, die zich klaar maakte om uit te gaan, ofschoon het al laat in de avond was:

— Je hoeft geen moeite meer te doen, ik heb het al. De Herald wist het adres. Hier is het, Washington Road 17.

— Dat moet ook in een van de voorsteden zijn, zei Raffles nadenkend. Dat ziet er, om te beginnen, al erg betrouwbaar uit, vind je niet?

— We zullen wel zien, gromde Brand. En bedenk wel, of dat bericht nu verzonnen is of niet, dat blijft precies hetzelfde. Want als het waar is, krijgen wij toch in elk geval met de schurken te maken, die zich hun twintigduizend dollar niet zo gemakkelijk laten ontgaan. Zou er in heel Chicago wel een man zijn te vinden, die zich zo door zijn edelmoedigheid laat leiden als jij?

— Als dat zo is, Charles, dan zou ik het vreselijk vinden, zei Raffles ernstig, maar ik ben overtuigd dat je je vergist. Er zijn gelukkig nog

genoeg mensen, die bereid zijn, anderen bij te staan.

— Niet in deze tijden, niet voor zulke enorme bedragen en vooral niet in zulke steden, hield Brand koppig vol. Wil je nu nog weg?

— Ik heb toch haar adres?

— Wat? Wil je om elf uur in de avond dat meisje nog gaan opzoeken?

— Zij zal, als het zo belangrijk is, de klok wel vergeten, Charles.

— En als zij je hulp eens niet aanneemt? En, mijn hemel, waarom zou zij dat eigenlijk doen? Hoe langer ik er over nadenk, hoe idioter ik het plan vind. Het meisje kent je absoluut niet, ze heeft totaal geen enkele reden om je te vertrouwen, men zou eerder het tegendeel kunnen aannemen. Kom, Edward, laten wij onze tijd toch niet verknoeien.

— Hier is je hoed, Charles, zei Raffles lakoniek, de man een donker-grijze vilthoed aangevend. Ik dacht dat de zaak nu was afgedaan.

Brand slaakte een diepe zucht, zette zijn hoed op zijn hoofd, nam zijn regenjas over de arm, en toen volgde hij Raffles, draaide het licht in de woonkamer uit, kwam in de halfdonkere hall, waarna hij wegwipte in de richting van zijn eigen slaapkamer.

— Wat ga je doen? vroeg Raffles, enigszins ongeduldig.

— Een wapen bij mij steken voor het bezoek aan dat « onschuldige » jonge meisje.

En weg was Brand, om een ogenblik later weer te verschijnen, nog bezig om zijn kleine browning zo onzichtbaar mogelijk weg te bergen in een speciaal daarvoor gemaakte binnenzak van zijn colbert.

— En neem jij niets mee Edward? vroeg hij, toen Raffles zijn hand al

op de knop van de deur had.

— Ik heb geen schietwapens, Charles, ik heb iets beters.

— Waar dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— In mijn hoed, beste kerel, in mijn hoed. Zullen wij gaan?

— Nemen wij Henderson niet mee? vroeg Brand, Raffles aan de mouw trekkend.

— Nee; James heeft een hele zware dag achter de rug, en ik heb hem toestemming gegeven naar bed te gaan.

— Nog een paar minuten dan, zei Brand, en hij was de huiskamer al weer binnen, knipte opnieuw het licht aan, scheurde een blaadje uit zijn notitieboekje, krabbelde er een paar woorden op, wipte vlug de trap op naar de zolder, schoof het beschreven papiertje onder de kier van een deur, en voegde zich toen weer bij Raffles, die enigszins ongeduldig vroeg:

— Wat heb je uitgevoerd?

— O, niets van betekenis: ik heb Henderson het adres van de bewuste dame opgegeven, en dat van een betrouwbare begrafenisonderneming. Het lijkt mij, dat hij zowel het ene als het andere misschien nodig kan hebben. En nu ben ik tot je dienst.

Raffles had de schouders opgehaald en nu trok hij de buitendeur zacht in het slot. Het was stil en donker in deze nog nieuwe, voor een Amerikaanse stad wijd uitgebouwde buurt.

De garage stond vlak naast het kleine huisje, en Raffles opende daar de deur van. Nauwelijks een minuut later waren de beide mannen in de snelle wagen onderweg.

— Regelrecht het einde tegemoet, mompelde Brand in zichzelf.

HOOFDSTUK III

DE VAL

De Washington Road, Raffles had dit goed onthouden, met zijn wonderlijk topografisch geheugen, was een heel stille en vrij slecht verlichte straat, in een van de nieuwste voorsteden van Chicago.

De straten waren bepaald onregelmatig bebouwd. Hier sloten de huizen dicht op elkaar en vormden een onafgebroken rij onder een enkel dak, daar stonden zij schijnbaar onregelmatig door elkaar, van elkaar gescheiden door kleine tuinen, nog onbebouwd terrein of wel door een simpel grasveld.

In deze wijk stopte nu de auto van Raffles omstreeks middernacht voor een huis aan de Washington Road 17.

— Vreemde tijd om een jonge dame een bezoek te brengen, vond Brand, die nog altijd in een slecht humeur was.

Raffles gaf niet eens antwoord maar bekeek het huis, dat helemaal donker bleek te zijn, en nam de omgeving heel aandachtig in zich op, met die grondigheid, die hem als het ware aangeboren was.

Er viel absoluut niets verdachts te zien. Niemand was er in de omgeving te zien, de straat was breed en blijkbaar juist voltooid. De wegbedekking was nog maar voorlopig en bestond uit vastgestampt grint. Aan noodmasten, op een grote afstand van elkaar, waren lampen opgehangen onder kappen van melkglas, die net genoeg licht gaven, om te beletten dat de voorbijganger in een of andere kuil duikelde, die de haastige stratenmakers en bouwers hadden achtergelaten.

Het huis lag van de andere afgezonderd. Er leunde een garage tegen-

aan, en van de voordeur, zowel als van de toegang tot die garage, liep een tegelpad naar het witgeschilderd hek, dat dus twee doorgangen had. In de voortuin was nog geen bloempje te zien, er groeide alleen maar gras en onkruid en het was dus wel zeker, dat de bewoners er nog pas onlangs in waren getrokken.

Het koper aan de straatdeur blonk als goud en de gordijnen voor de ramen van het gelijkvloers schenen net te zijn opgehangen.

Op het witte hekje was een naam geschilderd.

Raffles, die was uitgestapt, liep op dat hekje toe, bukte zich en belichtte die naam met het krachtige licht van zijn zaklantaarn.

J. G. Cartridge, stond er te lezen. Raffles kwam langzaam overeind en deed zijn zaklamp uit.

Hij liep op de wagen toe, scheen daar een ogenblik diep na te denken, en keek toen plotseling op en zei zacht tegen Brand:

— Sluit de wagen af, maar laat de koplampen branden.

Brand sloot de auto zorgvuldig af, zodat niemand ermee kon weggrijpen en toen hij zich omdraaide zag hij, dat Raffles even naast het pad was gestapt, en blijkbaar door het raam naast de deur naar binnen probeerde te gluren.

Toen liep hij naar Raffles en vroeg zacht:

— Zie je iets bijzonders?

— Ja, heel iets bijzonders, antwoordde Raffles glimlachend. Als ik mij niet vergis, heb je een browning bij je gestoken?

— Inderdaad, dat heb je goed gezien, antwoordde Brand verbaasd.

Maar je wilt toch zeker niet zeggen, dat ik ze zal moeten gebruiken? Dat zou wel het toppunt zijn.

— Men kan nooit weten, antwoordde Raffles. Hij had de hand al naar de bel uitgetrokken.

Maar vóór hij het knopje indrukte, wendde hij zich tot Brand en zei, zacht maar nadrukkelijk:

— Luister eens, Charles. Als je er behoefte aan hebt, om nu nog rechtsomkeer te maken...

Brand keek Raffles een ogenblik strak aan en probeerde te lezen wat er in hem omging. Toen zei hij kortaf:

— Nu geloof ik te weten, waar ik mij aan te houden heb. Het spijt mij, dat je mij voor het lapje hebt gehouden, Edward. Natuurlijk ga ik mee naar binnen; nu meer dan ooit.

De duim van Raffles deed zijn plicht, een fijn belletje rinkelde binnen achter de deur, er ging een halve minuut voorbij, toen werd het licht, een schaduw werd zichtbaar achter het geribde matglas van de deur en toen werd die deur geopend door een knap jong meisje met blond haar, een gevuld gezichtje, dat echter ernstig stond, heel eenvoudig gekleed in een donkerbruin japonnetje.

Brand zelf moest toegeven, dat zij er uitzag om te stelen en een heel goede indruk maakte, tenzij zij een voortreffelijke toneelspeelster was.

Nauwelijks had zij Raffles en Brand gezien, of zij slaakte een onderdrukte kreet van angst, drukte de hand op het hart, begon te beven, en maakte een beweging of ze de deur weer wilde dichtgoolen.

— U hoeft niet bang te zijn, Miss Cartridge, zei Raffles vriendelijk. Wij zijn vrienden.

— Ik dacht... ik verwachtte een detektive, die hier vannacht de wacht zou komen houden. Neem mij niet kwalijk, mijn zenuwen zijn in de war, ik ken u helemaal niet. Wilt

u mij zeggen wat u komt doen? Het heeft net twaalf uur geslagen en ik verwachtte...

— Een detektive, ik weet het, vulde Raffles glimlachend aan. Wel heel laat, mejuffrouw. Het ontbreken van een behoorlijk politiecordoon heeft mij wel enigszins verbaasd. Dat was toch zeker voorzichtiger geweest met het oog op het gevaar dat u bedreigt.

— Er moeten agenten in de buurt zijn, mijnheer, zei het meisje. Maar ze hebben zich goed verborgen. Hebt u... weet u van alles af? Maar wie bent u dan?

— Wat komt mijn naam er op aan? Laten we aannemen, dat ik een zonderling ben. Een zonderling, die veel kranten leest, en dus ook het bericht in de Chicago Herald heeft gevonden, waarin iets over uw rampzalige toestand wordt verteld. Charles, doe die buitendeur eens achter je dicht. Het tocht hier.

Er was iets in de stem van Raffles, dat Brand onmiddellijk deed gehoorzamen.

Hij ging zelfs nog iets verder en schoof achter zijn rug, luid kuchend om het geluid te overstemmen, de zware, koperen grendel er voor.

Het meisje had de beide handen gevouwen, in een onschuldig gebaar, en hernam:

— Wilt u... bent u gekomen om mij te helpen, mijnheer? Maar weet u wel dat ieder die mij wil helpen, in levensgevaar is? Die afschuwelijke mannen deinen voor niets terug. Ik ril als ik denk aan het lot van mijn arme moeder. Als het mij zelf alleen betrof, zou ik misschien weten te vluchten, ik zou wel iets kunnen bedenken, maar zij is oud, zij is een beetje gebrekkig ook, en ik kan haar toch niet aan haar lot overlaten. Misschien zouden de schurken zich op een afschuwelijke manier op haar wreken. Wilt u niet binnenkomen?

— Een ogenblikje nog, juffrouw. Hebben de schurken u persoonlijk al bedreigd? Hebt u ze gezien, gesproken?

— Gesproken niet, gezien wel! antwoordde het meisje huiverend. Ze zijn vanmiddag, daar durf ik op te zweren, in een langzaam rijdende auto langs het huis gekomen. Ik stond toevallig voor het raam, zij zagen mij en nooit zal ik die gezichten vergeten. Vijf minuten later vond ik weer zo'n vreselijk briefje, dat een van hen, zonder dat ik iets gemerkt heb, onder de deur moet hebben geschoven. Wat moet ik toch doen? Ik weet het niet, ik weet het niet meer.

— Hebt u dat briefje nog? vroeg Raffles, die zijn ogen niet van het meisje had afgewend.

— Zeker heb ik dat bewaard. Wilt u het zien? Komt u dan even mee! Ik weet niet hoe het komt, dat ik u zo vertrouw.

— Dat zal een soort instinct zijn, zei Brand nuchter.

— Er gaat zoiets sterks, zoiets bemoedigends van u uit, antwoordde Mabel Cartridge. Maar ik kan mij nog steeds niet begrijpen, waarom een man, voor wie ik een vreemde ben, belang in mij zou kunnen stellen! U... u bent toch niet van de politie?

— Dat ben ik niet, maar wat geeft dat, als ik u zou kunnen helpen? zei Raffles. Zeg mij nu eens eerlijk, bent u van plan aan de eisen van de bandieten toe te geven of niet?

— Hoe kan ik dat? riep het meisje radeloos. Hoe kan ik dat geld uit handen geven, dat ik zo onverwachts heb gekregen, en dat mij in staat moet stellen, mijzelf en mijn moeder te onderhouden? O, ik kan het idee niet verdragen, dat ik op die manier het geld weer zou kwijtraken.

— Hebt u het hier? vroeg Raffles.

— Hier in huis bedoelt u? Ja,

mijnheer. Waar moest ik het anders bewaren? Ik heb het zogoed ik kon verstopt in een van de kamers... als u mij wilt volgen?

— Nog een ogenblikje, zei Raffles weer, ik zou graag nog iets vragen, voordat ik u definitief mijn hulp aanbied. Mijn auto staat hier voor de deur. Niets zou eenvoudiger zijn, dan u op dit ogenblik met uw moeder en het geld weg te brengen. Zoudt u daartoe bereid zijn?

Het meisje scheen een zware strijd met zich zelf te voeren.

Haar mooie, blauwe ogen dwaalden door de hall, waar aan de muren een paar etsen in smalle eikenhouten lijstjes waren opgehangen en toen zei zij:

— Ik zou niets liever willen dan onmiddellijk met u vertrekken, want ik vertrouw u, maar het zou mij wel zwaar vallen, te scheiden van het huis, waar ik zoveel jaren met moeder heb gewoond.

— Dat hekje is dan zeker pas geschilderd? vroeg Raffles beminnelijk.

— Het hekje? Ja, dat is eergister opnieuw geschilderd...

— Overdreven. Het huis staat nauwelijks drie maanden, dat weet ik toevallig van de architect, die het bouwde. U hebt ook zeker pas grote schoonmaak gehouden?

— Een grote... begon het meisje hakkellend.

— Jazeker, ging Raffles onverstoorbaar door. De gordijnen in uw huiskamer zijn nog splinternieuw, al zijn ze ook een beetje te kort en het winkelprijsje zit nog in een van de hoeken. Als je je verroert, jongedame, schiet ik je op staande voet neer.

De aanmaning kwam zo onverwacht, dat de vrouw bleek werd en stokstijf bleef staan waar ze stond, met de steel van Raffles houten pijp tussen haar vierde en vijfde rib.

In die houding, machteloos van woede en teleurstelling, liet zij zich, zonder een vinger te verroeren, binden door Brand, die dit werkje bliksemsnel en zonder nodeloze gebaren opknapte. Raffles keek met over elkaar geslagen armen toe, de ogen half dichtgeknepen en een vreemde glimlach om de dunne lippen.

Toen begon hij zacht te praten:

— Het is naar om het te moeten zeggen, maar een gepast wantrouwen schijnt in de moderne wereld de mens verder te brengen dan een blind vertrouwen. Ik kan niet zeggen, wat mij juist op de gedachte bracht, dat hier bedrog in het spel was. Het is best mogelijk, dat het kleine prijskaartje aan uw gordijnen mij het eerst daarop bracht. Zo zie je, juffertje, dat zijn maar onbeduidende kleinigheden, die de grootste gevolgen kunnen hebben. Wij hebben echter belangrijker dingen te doen.

Brand had de vrouw nu totaal machteloos gemaakt. Een grote prop in haar mond maakte het haar volkomen onmogelijk enig geluid uit te brengen. Haar handen waren op haar rug gebonden. Maar haar ogen leefden en die keken Raffles aan met een uitdrukking vol haat.

Raffles haalde de schouders op, liep op haar toe, zoals ze daar was neergezakt in een lage leunstoel en zei spottend:

— Ja, ik ken dit soort blikken. Zij betekenen weinig goeds voor de gene op wie zij worden afgevuurd.

Hij had zijn hand uitgestoken en zijn wijsvinger streek stevig over het gezicht van de jonge vrouw.

— Goed geschminkt, prees hij. Ja, ik dacht al, dat het verloop van de wenkbrauwen in natura enigszins anders zou zijn. Bij u groeien zij boven de neuswortel samen, hetgeen wijst op een bijzondere wreedheid, tenminste wanneer het voorkomt bij

een vrouw. Die haren zijn tijdelijk weggeschoren en dat verandert onmiddellijk de hele uitdrukking van een gezicht als dat van u. Die ogen kunnen ook onschuldig en engelachtig kijken, en ik heb zo'n idee, dat u veel waard zoudt zijn voor een filmregisseur, die zijn mensen goed weet uit te kiezen. De wangen hebben een mooi tintje, en ook de kleuren zijn er op berekend, de man, die erin loopt, zand in de ogen te strooien. Ik heb respect voor het werk, dat er aan u besteed is, en menig ander zou in de val zijn gelopen. Weet je zeker, dat ze zich niet kan verroeren, amice?

— Niet zonder hulp.

— Doe dan die deur daar eens open, maar neem eerst dat kleine, stalen ding, waar wij het niet over hadden.

Brand trok zijn browning, en deed voorzichtig de aangewezen deur open, die toegang bleek te geven tot een klein zijvertrek, hetzelfde waar voor het enige raam de verraderlijke gordijnen hingen. Het vertrekje was maar heel schaars gemeubileerd, maar Brand merkte dadelijk de stevige sofa op en zei, fluisterend:

— Hier kunnen wij haar wel opbergen, totdat de politie komt.

— De politie, herhaalde Raffles verwonderd. Wat hebben we daar mee te maken.

— Maar, moeten we dit schepsel dan niet in handen van de politie overgeven?

— Later, later, vriend. Vooral geen haast. Wij zullen eerst dit huis eens doorzoeken, want wie weet, vinden we er de twintigduizend dollar wel in of meer.

— Ben je gek geworden, fluisterde Brand angstig. Het huis moet toch vol boeven zitten, medeplichtigen van de vrouw, die wachten op het ogenblik, dat zij je heeft kunnen meetronen.

— We zijn allebei gewapend en wij kunnen hen ook overvallen, antwoordde Raffles koeltjes. En aarzel vooral niet om te schieten, want de dood van zo'n bandiet hoeft je niet meer te berouwen dan die van een konijn en feitelijk nog minder, want een konijn is tenminste nog eetbaar. Vlug met de vrouw naar binnen, en bindt haar vast op de sofa. Maak voort, er is niet veel tijd te verliezen.

Zonder veel omslag, ofschoon tegen zijn zin, nam Brand de vrouw in zijn armen, en droeg haar de donkere kamer binnen.

Met het touw, dat hij nog over had, bond hij de vrouw stevig vast aan het zware meubel, zodat hij op dit punt althans gerust kon zijn.

Hij overtuigde zich, dat het kamertje maar een deur had, die naar de hall liep, sloot die en ging weer naar Raffles terug, die ongeduldig stond te wachten.

Hij had zijn hoed gepakt en scheen iets te bekijken, dat daarbinnen in de bol moest zitten.

Hij zette de hoed weer op, wenkte Brand en liep met zijn zachte, onhoorbare schreden voor hem uit een vrij helder verlichte gang in, die het huis in twee gelijke delen scheen te splitsen.

Links en rechts, vlak tegenover elkaar, waren een paar deuren.

Zonder twijfel moesten achter een van die deuren de kerels zitten, onder aanvoering van Carlos Bastia, wachtend op het ogenblik dat zij Raffles te pakken konden nemen.

Geen enkel geluid te horen. Alles bleef stil in het huis. Trouwens, zo heel dicht bij konden de bandieten niet zijn, anders zouden zij toch bevestigd wel iets gehoord moeten hebben.

Raffles lette zorgvuldig op zijn omgeving en keek naar de onderkant van de deuren, of hij daar geen

licht kon ontdekken.

En toen kwam er plotseling aan alles een onverwacht einde.

Brand, die nauwelijks een meter achter Raffles liep, zag hoe deze plotseling de armen uitstreekte en toen door de vloer scheen verzwolgen te worden, met zo'n snelheid, dat hij zelfs geen poging kon doen om hem vast te grijpen.

Het was maar een heel gewoon kelderluik, midden in de gang, dat plotseling onder de voeten van Raffles was open geklapt, maar het was een luik, zo goed verborgen, dat zelfs zijn scherp oog, niets bijzonders had kunnen ontdekken.

Met een instinctieve beweging, wierp Brand zich achteruit; op hetzelfde ogenblik klapte het luik met een doffe slag weer dicht, zodat het doordreunde tot onder zijn voetzolen. Onder de gangvloer moest dus een ruimte zijn, maar daar dacht Brand niet het eerst aan. Zijn hart bonsde luid in zijn borst door de plotselinge angst en de schrik van die verdwijning.

Toen sprong hij vooruit en stampte vol woede en niet op gevaar lettend op de vloer. Hij merkte dat het luik onmiddellijk weer begon te bewegen, hij voelde dat hij viel, maar toen werd hij door zes, acht sterke handen aangegrepen en zo onverwacht achteruitgerukt en neergekwakt, dat hij zelfs geen gelegenheid kreeg gebruik te maken van « het stukje staal », waar Raffles nog geen vijf minuten geleden over had gesproken. Hij hoorde nog hoe een scherpe, spottende vrouwenstem dicht bij hem in de duisternis zei:

— Je dacht je werk zo goed te hebben gedaan, nietwaar, hond, maar je hebt je vergist.

En toen wist, zag of voelde hij niets meer, want een slag met een zwaar voorwerp op zijn hoofd deed hem het bewustzijn verliezen.

HOOFDSTUK IV

DE RODE DEUR

Wij weten, dat Raffles bij die gelegenheid geen wapens bij zich had, tenminste geen vuurwapens, en dat was misschien niet verstandig van hem geweest, want er waren maar drie mannen beneden, die hem als het ware opvingen, nog vóór hij goed en wel de bodem bereikt had van een kille, vochtige kelder.

Die drie mannen hadden wel vuurwapens, helaas; Raffles zag dat gauw genoeg bij het vrij sterke licht van een paar lampen, die langs de muren brandden, en omdat hij een man was, die zich onmiddellijk aan allerlei omstandigheden wist aan te passen, zei hij kalm, zijn hoed afnemend en rondkijkend in de kleine kring dreigende gezichten:

— Goede avond. Neem mij niet kwalijk, dat ik op deze ongewone manier hier binnendring, maar het was mijn bedoeling niet. Ik ben werkelijk verlegen met mijn onbehoorlijk optreden.

Er was niemand van de drie mannen die enig gevoel voor humor scheen te bezitten, want niemand van hen lachte of sprak. Zij keken hem alleen aan, scherp, onderzoekend, en met hun wapens klaar om te schieten.

Toen merkte Raffles, even rustig, en met iets van verwondering in zijn stem:

— De heren schieten niet onmiddellijk? Dat is raar. Maar het is misschien een goed teken.

— Dat is niet zo helemaal onmogelijk, zei nu een van de mannen grijnzend. Het zal helemaal van jezelf afhangen of je deze nacht overleeft of niet.

— Aha, dat klinkt niet slecht, zei Raffles met een lichte buiging.

— Maar begin maar met je wapens af te geven, zei een ander van de drie mannen, dreigend. En haal geen kunstjes uit, want wij hebben opdracht, de zaak met onze propenschieters af te sluiten, als je te lastig of gevaarlijk mocht worden.

— Dan moeten de heren maar zelf mijn zakken doorzoeken, dat is het beste, zei Raffles gemoedelijk. Ik ben niet gewend om met bommen en revolvers te lopen, als ik een bezoek aan een dame breng.

— Maar je hebt een vriend, die het wel doet, zei de eerste man, die niemand anders was dan Carlos Bastia, met een sombere dreiging in zijn stem. Hebben we jullie nu werkelijk te pakken? Ik ben wel nieuwsgierig. Maar dat is een zaak, die ik niet alleen heb uit te maken. Dat is iets waarmee de hele « Gouden Lama » te maken heeft. Wel eens van gehoord, nietwaar?

Bastia, die dit gevraagd had, keek Raffles scherp aan, die kalm antwoordde:

— Daarover heeft iedereen wel eens gehoord, die kranten leest, en vooral Chicagose kranten. Een bende handige en brutale schurken, als ik het wel heb. Zou mij dus werkelijk de onderscheiding te beurt zijn gevallen door een aantal leden van die bende te zijn overvallen?

— Ik zou durven zweren, dat hij het is, mompelde de tweede man; die manier van praten, die spot, die hoogdravende taal, dat doet alleen jullie weten wel wie, en al blijven jullie het tegendeel volhouden, ik blijf erbij dat hij het is. En dan krijgen wij hem niet bij ons, al gingen jullie op je kop staan. Als jullie mijn raad volgen, maar dat doen jullie,

jammer genoeg, nooit, dan jagen wij hem op deze zelfde plek een paar kogels door de hersens, dat is het beste.

— Jij bent altijd een beetje zenuwachtig geweest, Arno, zei Bastia scherp, en dikwijls hebben die zenuwen van jou ons parten gespeeld. We verliezen niets met te wachten. Ik wed, dat hij graag met ons zal meedoen, als hij weet wie we zijn. En nu weg met hem, als jullie zijn zakken hebt leeggehaald.

Twee vlugge en geofende handen verdwenen in de zakken van Raffles en haalden daaruit te voorschijn wat men zo al vindt in de zakken van een man van de wereld; een handvol papiergeld in een van de broekzakken, een paar Yalesleutels, een zakmesje, een sigarettenetui, een pochetje en dat was wel ongeveer alles. Het zakmesje was nauwelijks groot genoeg om de punt van een sigaar af te snijden, en het was het enige wapen.

Bastia bromde iets onverstaanbaars na die onnozele vondst en zei ruw:

— Breng hem maar weg. En wat die andere kerel betreft, die bij hem was, die moet maar zolang hier worden vastgehouden. Jij gaat naar boven, Al Bronx en breng mijn bevel daar over. Laten ze hem stevig vastbinden; één man moet maar bij hem blijven voor alle zekerheid. Het zal afhangen wat deze man doet of zegt, of die andere kan blijven leven of niet.

De derde bandiet, die tot dusverre nog niets gezegd had, knikte zwijgend en toen verwijderden zijn stappen zich in de duisternis van de grote kelder.

Het bleef vijf minuten volkomen stil, twee revolverlopen bleven al die tijd in de richting van Raffles' hart wijzen, en toen kwam Al Bronx terug met de boodschap, dat « de an-

der » zó hard op zijn kop was geslagen, dat hij voorlopig geen kwaad zou kunnen doen, maar dat men hem toch zou binden. Hierna werd Raffles door de drie mannen omringd, en hij verliet de kelder langs een smalle, betonnen trap, nog steeds met die dreiging van de stalen lopen tussen zijn ribben en wel wetend, dat iedere beweging, die hij maakte het eind aan zijn leven zou maken.

Boven aan de trap was een sterke deur, die Al opende, gewoon door een knip weg te schuiven. Het bleek een heel gewone achterdeur te zijn, uitkomend op een soort achtertuin, kaal en zonder bomen echter, en door een lage heg gescheiden van een achterweg. Een van de schurken sloot de deur met een sleutel af en stak deze in de zak.

Daar stond een grote auto te wachten en Raffles werd uitgenodigd, erin te stappen. Hij kreeg links en rechts van zich een man met een revolver, en op de voorbank ging Bastia zelf zitten, zo, dat hij Raffles voortdurend in het oog kon houden.

De man achter het stuur moest zijn instructies al hebben gekregen, want hij trok onmiddellijk op en men reed weg. De rit duurde meer dan een half uur.

Aan alle kanten waren de gordijnen neergelaten en Raffles kende Chicago niet zo goed, dat hij kon bepalen, waar de auto reed. Wel merkte hij echter aan zekere felle lichtschijnsels, dat men dicht bij het terrein van het Festival moest zijn.

Tenslotte stopte de auto, en toen Raffles gedwongen werd om weer uit te stappen, stond hij in een smerige, donkere, met keien geplaveide straat. Minder dan ooit kon hij nu aan ontsnappen of aan tegenstand denken, want hij wist, dat de minste verdachte beweging een van die drie brownings of misschien wel alle drie zou doen afgaan, in deze steeg, waar

de auto nauwelijks had kunnen passeren en waar geen macht ter wereld hem had kunnen helpen, want nergens zag hij een levend wezen.

Uit een bepaalde eigenaardige lucht, een mengsel van teer, goedkope brandewijn, touwwerk en sterke parfums, meende Raffles te kunnen afleiden, dat hij ergens bij de haven was, en wel in een van de amusementswijken, ten behoeve van het passagierende varensvolk.

Hij kreeg echter weinig tijd om hier over na te denken, want hij werd alweer voortgeduwd, een smalle deur binnen, waarboven een rood lantaarntje gloeide.

Vluchtig had hij nog kunnen zien, dat dat lampje het opschrift droeg «Ingang Toneel».

Raffles was een man van hele sterke intuïties. Menig ander, misschien niet zo moedig als hij, zou juist van dit ogenblik gebruik hebben gemaakt om een poging tot ontvluchten te wagen, maar Raffles voelde als met een zesde zintuig, dat dit zijn onmiddellijke dood zou worden. En daarom hield hij zich rustig, een betere gelegenheid afwachgend, en in zijn hart hopen, dat Brand de dans zou ontspringen.

Nauwelijks was de smalle deur achter hen dichtgevallen, of twee van de mannen grepen Raffles bij de arm, links en rechts, terwijl de derde, Bastia, als een reusachtige aap, dreigend volgde, zonder zijn kleine, gitzwarte oogjes ook maar ene sekonde van Raffles af te houden.

De gang was spaarzaam verlicht, smal, smerig, en de vroeger witte muren waren bekrast met namen, tekeningen en hele volzinnen in minstens zeven talen.

Raffles, aan wie weinig ontging, begreep al gauw uit die woorden en zinnen, dat hij zich ergens in een derderangs theater moest bevinden.

Het duurde ook niet lang of de eigenaardige, voor een acteur welbekende lucht van schmink en ether, kwam Raffles in de neus en hij wist, dat hij goed geraden had. Men moest hier in de buurt zijn van slecht onderhouden, smerige, en weinig geluchte kleedkamers.

De voorstelling moest al afgelopen zijn, want nu en dan sloeg er een deur dicht, maar voor de rest was het stil.

Raffles merkte op, dat men, nadat er een deur was geopend door een van zijn begeleiders, langs een klein toneel liep, verlicht door een enkel, door de politie voorgeschreven lampje, en toen had men blijkbaar dit weer achter de rug, want de lucht van de goedkope zeep, schmink en vals haar verminderde en maakte plaats voor een eigenaardige, beklemmende aardlucht, zoals men die wel ruikt in diepe kelders en op kerkhoven.

De gang liep nog steeds door, maar nu niet meer in rechte lijn en zij begon sterk te hellen. Zonder helemaal donker te worden, was zij toch zo slecht verlicht, dat Raffles nauwelijks de gezichten kon onderscheiden van de twee kerels, die hem zo stevig vasthielden.

Onder het lopen meende Raffles een dof, rommelend geluid te horen, dat enigszins leek op een verre branding, en hij meende de oorzaak van dat geluid ook dadelijk te kunnen vaststellen; het werd veroorzaakt door het slaan van golven tegen een kademuur en hij moest zich dus dicht bij de oever van het Grote Meer bevinden.

Eens dacht hij, dat men een zijgang passeerde, maar hij werd zo vlug meegevoerd, dat hij daar niet zeker van was.

Plotseling stond het kleine groepje stil op een plek, die wat beter verlicht was en die er raar genoeg uit-

zag als een soort onderaards pleintje, zoals men dat wel in kolenmijnen vindt; een verzamelpunt van verschillende gangen, waaruit het laatste stukje steenkool is weggehakt. Ook leek het wel op een heel laag kerkgewelf en ook op een kerker in een heel oud slot. Niet minder dan vijf gangen kwamen hier samen op dat eigenaardige, ronde, overwelfde pleintje, wel zes meter hoog en waar een mufte, zurige lucht hing.

Raffles kon geen ogenblik twifelen; hij stond hier op een knooppunt van buiten bedrijf gestelde riooltunnels.

De tunnels hadden een ovale doorsnee, ze waren ongelijk van grootte en de grootste waren zo hoog, dat zelfs een groot man er gemakkelijk, zonder zich te moeten bukken, in had kunnen lopen.

Toen Raffles snel en ongemerkt omhoog keek, ontdekte hij het ronde, roestige, ijzeren luik, dat vroeger zeker dienst had gedaan om de man toegang te geven, die hier zijn werk moest doen.

Nog was duidelijk het restant te zien van de ijzeren ladder, die vroeger van dat luik tot op de bodem reikte, waar de golven van het rioolwater vroeger overheen spoelden en zich een uitweg zochten tot in het Michiganmeer, ver buiten de stad.

Dat alles was nu buiten gebruik en Chicago bezat al jaren een heel wat beter en moderner rioolstelsel.

Er waren nog maar een paar sporten van dat laddertje over, de rest was verdwenen, door roest en ouderdom, of opzettelijk weggebroken.

Het was op deze plek, dat een van de mannen, die Raffles vasthielden, zich omdraaide en zachtjes vroeg:

— Waarheen, Bastia?

— De rode deur, antwoordde de Spanjaard kortaf, na even te hebben nagedacht.

De tocht ging verder, nu in een van de hoofdtunnels, vrij helder verlicht deze keer met behulp van elektrische lampjes.

Maar zij waren daar pas binnen, of de kleine troep hield halt voor een vuurrood geschilderde, stevig met ijzer beslagen, deur.

— Wachtwoord, Arno! beval Bastia ruw. En jij, wat jou betreft, verroer je niet, want ik heb nog altijd mijn browning op je gericht.

Raffles gaf zich zelfs niet de moeite om te antwoorden. Zijn aandacht was op iets anders gericht. Hij luisterde aandachtig, hoe Arno Podesta op een bepaalde, waarschijnlijk van te voren afgesproken manier, op de deur klopte.

Er klonken aan de andere kant heel zwakke voetstappen, toen werd er in het zware paneel van de deur een luikje geopend, niet groter dan een vuist en het sterke licht van een sterke lamp schoot naar buiten en bescheen, zoekend en wantrouwend, het gezicht van de mannen in de gang die knipperend met hun ogen in dat felle licht keken.

Zonder dat er een woord was gesproken, werd dat luikje weer gesloten en toen ging de zware deur met het knarsend geluid van een weinig gebruikt slot, dat waarschijnlijk nog helemaal nieuw was.

Raffles was nu in een ondergronds vertrek, dat zeker niet bij het oude rioolstelsel hoorde, want het was bijna helder verlicht door hoog tegen de zoldering hangende lampen, en in het midden stond een vrij grote, zware en massieve tafel, en achter die tafel zaten drie mannen, die onbeweeglijk hun sigaretten zaten te roken, ieder met een fles en een glas voor zich, ieder in smoking, alsof zij op een caféterras zaten.

De middelste was een man van een jaar of dertig, met een smal, opvallend bleek en niet onknop gezicht,

maar met een paar ogen, die getuigden van koele, vastberaden wreedheid, ogen, die onmiddellijk naaar Raffles gingen, terwijl de hand waarin hij de sigaret vasthield, langzaam daalde.

Hij bleef strak naar Raffles kijken, terwijl de kleine groep tot vlak voor de tafel naderde, achterover leunend in zijn gemakkelijke stoel; toen begon hij te spreken met een harde, eentonige stem:

— Dus toch geslaagd, Bastia? Ik dacht dat we vergeefs zouden wachten. En waarom door de Rode Deur?

— Omdat ik niet geloof, dat hij hier uit nog zal vertrekken, chef, antwoordde Bastia afgemeten. Daarom heb ik de Rode Deur gekozen.

Hij keerde zijn gezicht langzaam naar Raffles en ging, op ieder woord de nadruk leggende, verder:

— Je hebt de Rode Deur toch goed gezien? Nu, wie daar binnengaat, die ziet het daglicht nooit terug.

— Laat dat maar aan mij over, Bastia, zei de man met het bleek gezicht koeltjes. Ik houd er niet van als iemand zich met mijn zaken bemoeit. Zo, dit is dus de man, die de advertentie las en er op afkwam, als ik mij zo mag uitdrukken. Je hebt dus wel plezier gehad van je mooie stukje in de Chicago Herald, Jim. Het is wel gemakkelijk, als men een dagbladredakteur onder zijn vrienden telt. Intussen, het moet worden afgewacht of dit voldoende is, Bastia. Veronderstel eens dat doodeenvoudig een schatrijke Engelsman onze arme, belaagde Mabel ter hulp was gesneld? Zo iets kan toch. Waaruit maak je op dat dit de gezochte is?

Bastia haalde zijn machtige schouders op en antwoordde:

— Hier in Chicago woont maar een man, die zo gek kan zijn, om ter wille van een totaal onbekend meisje

de kans te lopen, met kidnappers in aanraking te komen. Daar is heel wat moed voor nodig. Misschien zou ik toch nog gearzeld hebben, als we niet hadden gezien op wat voor manier hij Carla behandelde, zodra hij zag waar de schoen wrong. Wie zou dat ooit zo gauw ontdekt hebben, als hij niet die geheimzinnige vijand was geweest? Het liefste had ik hem dadelijk een kogel door zijn kop gejaagd, maar ik dacht dat het Bestuur van de Gouden Lama hem misschien een voorstel had te doen, Rony Duxon.

— Dat was niet zo stom bedacht, Bastia, zei de chef, die met die naam was aangesproken, traag.

Plotseling barstte een van de bewakers los, met een vuurrood gezicht en schitterende ogen:

— Maar voor de duivel, noem hem dan toch bij zijn naam. Heb je nog niet begrepen, Bastia, ik ben nog maar een leerling onder jullie, maar ik heb het dadelijk ingezien, die man daar, die onverbiddelijke vijand, die binnen een paar seconden de opzet door had, die man is John Raffles. Niemand anders dan hij zou zo iets durven ondernemen, niemand anders zou binnen zo'n korte tijd de val zien, waarin hij gelokt is. Hier, hij draagt een pruik. Moet ik je dat zeggen?

Met een enkele forse ruk had de man de pruik van Raffles's hoofd getrokken en ofschoon dit een pijnlijke ervaring was, daar de pruiken van Raffles doorgaans stevig zijn bevestigd, toch vertrok hij geen spier, toen zijn eigen zwart, glanzend, aan de slapen even grijzend haar te zien kwam, en de bandiet daar stond met de kostbare pruik in de hand.

Het effen, witte gezicht van Rony Duxon, de chef, onderging plotseling een verandering. De ogen werden groter en er glansde nu een wild,

wraakzuchtig licht in. De mondhoe-ken gingen naar beneden, de dunne lippen werden even op elkaar geklemd en toen gingen zij open en legden de kleine, hagelwitte wolventanden bloot in een grijns, die wel-nig goeds voorspelde.

— Dat is zeker maar een grapje van onze vriend Al Bronx? De waarheid is, dat ik hem nooit zo erg hoog had aangeslagen. Ik kan mij bijna niet voorstellen, dat hij plotseling zo pienter is geworden. Zeker, wij weten dat Raffles hier in de stad is, wij weten dat hij de edelmoedige uithangt, dat hij er een soort sport van maakt, onschuldige meisjes te hulp te komen, juist als... juist als... hoe heette die knul toch ook weer, krantenman?

— Lohengrin, antwoordde de krantenman onverstoorbaar.

— Merci! Om kort te gaan: Je zult dat toch zeker tegenspreken, nietwaar?

— Toch doe ik dat, zei Raffles kalm.

— Zie je wel, Al? antwoordde Duxon. Mijnheer spreekt het tegen. Je zit er naast, vriend. Hij draagt die pruik natuurlijk maar tegen het kouvatten. En wat dat meisje betreft, dat hij wilde redden uit de handen van de kidnappers, dat is een heel gebruikelijke sport bij de Engelsen.

Er lag iets in zijn stem, dat een minder moedig man dan Raffles zeker ongerust zou hebben gemaakt.

Duxon had zijn sigaret tussen de lippen genomen, leunde achterover in zijn stoel en scheen met aandacht de zoldering te bestuderen.

Het bleef wel vijf minuten doodstil in dit eigenaardige, met licht overgoten, kille vertrek, met zijn lichtgrijze muren, zijn lichtgrijze vloer en zijn bijna witte zoldering.

Toen pas keek Duxon naar om-laag, nam zijn sigaret uit zijn mond

en zei, als in zichzelf:

— Ja, de wereld is vol raadsels. A propos, Raffles, of wie je dan anders mag zijn, zou je zin hebben om lid te worden van onze kleine troep. Wel eens van de Gouden Lama gehoord?

— Jazeker, antwoordde Raffles kalm. En juist, omdat ik er veel van gehoord heb, zal ik er van moeten afzien, mij voor het lidmaatschap op te geven.

— Je werkt liever op eigen initiatief? vroeg Duxon, plotseling, met een schok overeind komend in zijn stoel en met zijn ellebogen op de tafel hangend, om zijn spitse kin in zijn handen te kunnen doen rusten, en Raffles doorborend aankijkend.

— Misschien, antwoordde Raffles.

— Wil je bekennen dat je de man bent, die wij zochten?

— Ik weet niet wie jullie zochten.

— Dat is toch nogal duidelijk. Je hebt de Herald natuurlijk gelezen. Je mag gerust weten dat het bewuste berichtje afkomstig is van deze heer aan mijn rechterhand, met zijn bolle gezicht en zijn varkenshaar, onze geachte sekretaris van de Gouden Lama. Je mag letterlijk alles weten, zie je, want óf je komt bij ons en dan zijn onze geheimen de jouwe óf je weigert, en dan zal deze plek hier onder de aarde ook je laatste verblijfplaats op de aarde zijn. Ben ik duidelijk?

— Volkomen duidelijk, gaf Raffles rustig toe.

— Dan ga ik verder. Dat bericht was dus gefingeerd. Het onschuldige meisje bestaat misschien wel ergens, maar het is heel zeker niet Carla Lupez. Wij zullen hier niet nader op ingaan. Van de afwezigen niets dan goeds. Wij hadden dat bericht opgesteld om een vijand te lokken, van wie wij met zekerheid konden aannemen, dat hij in staat

zou zijn het arme kind met haar bedreigde twintigduizend dollar te hulp te komen. Zelfs in deze miljoenstad zou ik met de beste wil geen twee mannen weten aan te wijzen, die de waanzin zo ver zouden drijven, alleen bij het lezen van een krantenbericht een onbekende dame te hulp te snellen. Maar we wisten, dat onze geheimzinnige vijand daartoe in staat was.

Plotseling stond Duxon op, zijn ogen begonnen tijgerachtig te fonkelen, zijn hele gezicht trok strak van woede. Hij bleek heel lang en heel mager te zijn, nu hij stond en, terwijl hij met een fel gebaar zijn lange arm met uitgestrekte wijsvinger op Raffles richtte, ging hij met een totaal veranderde, hoge en schelle stem verder :

— Jij bent die vijand, ik weet het, ik voel het. Een keer hebben we je gezicht kunnen zien, deze man hier naast mij, en wij herkennen je. Dat is geweest op het tentoonstellings-terrein van het Festival. Je haar was toen rood en je droeg een snor, maar je bent het, daar durf ik op te zwe-
ren.

— Het is Raffles ! gilde Al er tus-
sen door. Ik garandeer jullie dat het Raffles is.

— Houd je bek, tot ik je iets vraag, viel Duxon de man even fel in de rede. Wij zullen wel uitmaken wie hij is.

Met een kort gebaar wenkte hij

Bastia bij zich en heel even spraken die twee zachtjes met elkaar. Toen kwam Duxon vlak voor Raffles staan en zei weer op zijn oude, wat lijzige toon en met een vreemde glimlach om zijn dunne lippen :

— Er wordt me daar gerapporteerd, dat ze je beste, je enige vriend in handen hebben gekregen. Als je bent wie ik vermoed, dan zal het volgende middel je tong wel losmaken. Luister dus goed. Je vertelt ons de waarheid, de volle waarheid of wij zullen je vriend martelen, in je bijzijn, dat zelfs de Chinezen er jaloers op kunnen zijn en dat ieder van die glanzende, zwarte haren op je hoofd, van ontzetting te berge zal rijzen.

Raffles verbleekte, hij wilde iets zeggen, maar op dat ogenblik werd op dezelfde onregelmatige manier op de deur geklopt. Op een wenk van Duxon stond een van de drie mannen achter de tafel, op, opende het luikje, liet een kreet van verrassing horen, en rukte de deur open.

Carla Lupez stormde het vertrek binnen met verwarde haren en vlam-mende ogen. Haar stem was bijna onverstaanbaar van woede en drift, toen zij op de tafel toerende, op Raffles wees en Duxon in het gezicht brulde :

— Houd die man daar vast en bewaak hem goed. Die andere kerel is ontkomen, maar die daar staat, is John Raffles !

HOOFDSTUK V.

HENDERSON

Henderson sliep gewoonlijk vrij vast, en hij had later waarschijnlijk onmogelijk kunnen zeggen, waarvoor hij juist die nacht zo onrustig was, maar het staat vast, dat hij zich om en om draaide op het bed, dat hem eigenlijk te klein was, tot dat hij plotseling klaar wakker werd, overeind kwam, zijn geweldige knuisten even in zijn ogen wreef, en toen rondkeek in het door een nachtlampje flauw verlichte, kleine kamertje waar hij sliep.

Toen hij rond keek bleef zijn blik een ogenblik hangen bij iets wits, dat vlak voor de kamerdeur, op de vloer lag. Het moest zijn aandacht wel trekken, want hij wist heel zeker, dat dat witte voorwerp daar niet geweest was, toen hij zijn geweldig grote lichaam uitstreckte op het krakende bed.

Hij knipte de grote lamp in het midden van het plafond aan, liep naar de deur toe en raapte het witte ding op. Het was een briefje, en hij herkende dadelijk het kleine, maar duidelijke handschrift van mijnheer Brand, de vriend en vertrouweling van zijn meester.

En het was even kort als duidelijk:

Mylord en ik gaan nu naar de Washington Road 17. Als je morgenochtend wakker wordt en we zijn nog niet terug, waarschuw dan de politie. Ik vermoed een valstrik, maar mylord wil daar niet van horen.

C. B.

Henderson was plotseling klaar wakker. Hij keek op het wekkertje op het nachttafeltje naast zijn bed. Het was twee uur in de nacht. Hen-

derson verloor geen tijd, zelfs geen sekonde, en dacht er zelfs niet bij na, dat het eigenlijk nog geen tijd van opstaan was, maar hij begon onmiddellijk zeer beslist maatregelen te nemen. Het was mogelijk dat mijnheer Brand zich vergiste, misschien waren die twee al op de terugweg, maar dat gaf niets. Het briefje trok hem bij wijze van spreken naar die onbekende straat.

Hij kleedde zich vlug aan, stak een korte, loden knuppel, een browning en zijn groot knipmes bij zich, draaide het licht uit, ging de trap af en verliet het huis, waarvan hij de voordeur zorgvuldig sloot.

Toen maakte hij met zijn sleutel de deur van de garage open en vond die leeg. Dat was een eerste tegenslag, die hij echter had kunnen verwachten.

Hij moest echter een vloek inhouden, en begon toen met grote stappen in de richting van het station te lopen. Daar wachtte hem een tweede teleurstelling. Het station was verlaten, er was nog geen trein te zien, en het schoot hem te binnen dat de eerste trein niet voor half zes in de ochtend vertrok.

Hij wachtte een ogenblik of er nog taxi's zouden passeren, maar toen hem dit te lang duurde, liep hij een nachtgarage binnen en beduidde de slaperige waker, dat hij een auto kwam huren.

Hij koos een snelle wagen uit, de raadgevingen van de man negerend, betaalde de borgsom, liet de benzine-tank vullen en reed toen zo vlug hij maar kon en durfde, eerst door de donkere voorstad, toen door het wat beter verlichte Chicago van het noorden en dwars door de wereld-

stad heen, waar nu eindelijk alles sliep en waar zelfs de tentoonstelling haar lichten had gedoofd, die mijlen in het rond de nacht hadden verlicht.

Hoe hard hij ook had gereden, hij had bijna een uur nodig gehad om van de ene voorstad naar de andere te komen, maar het was nog stikdonker, toen hij eindelijk de Washington Road bereikte, tot alles in staat, als mijnheer Brand gelijk mocht hebben, en Lord Edward Lister werkelijk in gevaar mocht zijn.

Toen kreeg hij plotseling een soort schok, want in een donkere, smalle zijstraat, had hij een lage, gesloten auto zien staan, die hij onmiddellijk herkende.

Het was de Cadillac, die zijn meester pas een week tevoren voor een schappelijke prijs had gekocht.

Hij remde plotseling stapte uit en rende naar de wagen toe. Er zat niemand in. En alles was doodstil rondom. Een ogenblik dacht hij ingespannen na, wat hij nu het beste kon doen, totdat het tot hem doordrong, dat zijn meester dan ook nog in de buurt moest zijn, nu zijn wagen hier nog was.

Hij ging weer naar de gehuurde auto terug, stapte erin en reed voorzichtig verder, totdat hij opnieuw stopte, schuin tegenover een apart gelegen huis, met het nummer 17.

Dat moest dus het geheimzinnige huis zijn, dacht hij, waarover mijnheer Brand in zijn waarschuwingsbriefje gesproken had.

Hij zag geen spoortje licht, hoe hij ook tuurde.

Een straatlantaarn verlichtte het huis zwakjes.

Henderson bedacht zich geen ogenblik meer, maar stapte uit de wagen en liep recht op het huis toe, zonder voorzorgsmaatregelen te nemen.

Een ogenblik stond de reus zelfs

op het punt gewoon aan te bellen, maar hij bedacht op tijd, dat hij op die manier misschien een einde zou kunnen verhaasten, waaraan hij niet zonder schrik kon denken.

Want, dat zijn meester en mijnheer Brand in gevaar waren, dat stond nu wel voor hem vast.

Hij probeerde door het raampje van de deur heen te kijken, maar de gang was stikdonker.

Hij draaide voorzichtig aan de koperen deurknop, wel wetens dat hem dit weinig zou helpen.

De deur bleek dan ook stevig gesloten te zijn, en hij zag wel, dat zij zo dik was en sterk, dat zelfs zijn geweldige kracht niet toereikend zou zijn om dat soort vestingsdeur met een druk van zijn machtige schouders te vernielen.

Hij besloot dus direkt te proberen op een andere manier binnen te komen, na heel even gedacht te hebben over de mogelijkheid de politie te alarmeren.

Nee, dit zou hij pas in de laatste plaats doen, wetende, welk een hartgrondige hekel Lord Edward Lister had aan de wettelijke handhavers van orde en gezag.

Hij moest het alleen opknappen, er was niets aan te doen. Als hij niet door deze deur naar binnen kon, dan moest hij proberen een andere te vinden, die minder sterk was en anders een raam, dat niet te lang tegenstand zou bieden.

Hij verliet de lage stoep weer, dook voor alle zekerheid nu onder de twee ramen rechts van die deur, door, opdat men zijn schaduw niet zou kunnen zien voorbijaan en bereikte zo de hoek van het huis.

Hij volgde de zijgevel, vond daar niets, dat hem zou kunnen helpen, sloeg weer een hoek om bereikte de achtergevel, en vond daar tot zijn grote blijdschap een tweede deur, die er heel wat minder solide uitzag

dan de eerste, al zou zij menig sterk man ook nog afschrikken.

Hij drukte zijn oor tegen het paneel van de deur en probeerde te luisteren, maar hij hoorde totaal niets, ook niet toen hij zijn oor tegen het sleutelgat drukte.

De deur had van buiten bovendien nog een stalen klink, maar de deur gaf niet mee toen hij die omdraaide.

Hij wilde al ongeduldig weglopen, om naar een raam te zoeken, toen zijn ronddwalende blik op de voet van de heg viel en hij daar iets zag, dat hem verwonderd deed mompelen:

— Merkwaardig, daar zie ik al weer iets wits liggen.

Hij liep er naar toe en raapte het witte voorwerp op, dat vlak naast de smalle doorgang in de lage heg lag.

Hij had moeite een kreet van verbazing en blijdschap te onderdrukken, want hij had het witte ding onmiddellijk herkend.

Het was een zakdoek van zijn meester. Hij was erbij geweest, toen Brand er een nieuwe voorraad van ging inslaan en hij had nog het fijne linnen bewonderd, evenals het monogram W.A., de voorletters van de naam William Aberdeen, waaronder Raffles bekend stond in de Engelse Society.

Een vergissing was volkomen uitgesloten.

Maar er was iets bijzonders met dat sneeuw witte, vierkante lapje. Het was geknoopt om iets hards, en toen Henderson vlug de knoop losmaakte, vond hij tot zijn verbazing binnen in de zakdoek een vrij grote, nieuwe sleutel.

Eigenlijk was zijn verbazing niet zo erg groot, want Henderson had al zoveel staaltjes van de bijna ongelovelijke handigheid en vindingrijkheid van zijn meester gezien, dat niets hem meer te onwaarschijnlijk

voorkwam.

Snel werkten zijn hersens.

Het was nu wel duidelijk, dat mylord niet meer in dat huis was, maar door deze heg was vertrokken, en naar alle waarschijnlijkheid niet vrijwillig, maar omdat hij gedwongen werd, anders zou dit weggooiden van een sleutel onbegrijpelijk en doelloos zijn geweest.

Onze reus was wel niet sterk in het logisch redeneren, maar dit begreep hij toch drommels goed.

Op welke deur zou die sleutel moeten passen? Zeker niet op de deur van het kleine huis, dat Raffles' zelf bewoonde. Want die kende Henderson alle op een prik.

Toen viel het hem in, dat die sleutel wel eens kon passen op de deur, waaraan hij net gemorreld had.

Eerst keek hij nog even over de heg, en hij meende bij het flauwe licht van de maan, in het lichtgrijze, verse grint de sporen te zien van splinternieuwe autobanden.

Toen liep hij snel terug naar het huis, stak de sleutel in het slot, dat al even nieuw als de rest van dat stille, eenzaam liggende, donkere huis was.

Hij was er bijna zeker van, dat het zou gebeuren en toch klopte zijn hart van blijdschap, toen hij zonder enige moeite de klink nu kon neerdrukken en de deur kon open maken.

Pijnlijke ervaringen hadden hem geleerd niet blindelings over een onbekende drempel te stappen, ook deze keer tastte hij eerst voorzichtig met zijn rechtervoet en hij deed er goed aan, want onmiddellijk achter de deur begon een trap waarvan de treden hard aanvoelden en die naar een volkomen lege, van beton opgetrokken kelder bleek te voeren.

Hier pas maakte Henderson licht met zijn zaklamp en keek rond.

Het licht viel op iets glinsterends

boven aan de trap; Henderson liep dadelijk de trap weer op en schoof de knip voor de deur, zodat men hem tenminste niet van de buitenkant zou kunnen overvallen.

Op dit punt gerustgesteld, ging hij weer naar beneden en zag nu de kerkerachtige deur, met de zware, ijzeren bouten recht tegenover de trap in de muur.

— Op een wijnkelder lijkt het zeker niet mompelde de reus grimmig. Laat ik eens kijken of die deur open kan. Maar eerst, wacht eens...

Hij had de blik naar de zoldering gewend en daar zag hij een vrij smal luik, dat hem met een sissende klank in zijn stem deed opmerken:

— Zo! Zit de zaak zo in elkaar! Mijnheer Brand had het dus wel heel goed gezien; de hemel mag weten wat ze van plan zijn met mylord uit te voeren, de schurken. Maar wat doe ik hier eigenlijk, als ze mylord al hebben weggevoerd? Verknoei ik hier soms mijn tijd? O, maar dat is te herstellen.

Hij wilde snel weer naar de betonnen trap lopen, toen zijn geoffend oor ergens in het huis een zwak geluid meende te horen.

Het was alsof er voetstappen dichterbij kwamen in een holle gang, waarvan de muren het geluid van die stappen weerkaatsten.

Hij stak zijn hand in de zak, greep de korte knuppel, ging naast de deur staan, aan de kant van de scharnieren en doofde zijn lamp.

Er verliepen een paar sekonden en de reus wachtte in het stikdonker, vastberaden, zijn geweldige vingers geklemd om de greep van zijn vreselijk wapen.

De reus had opgemerkt, dat de deur naar binnen openging en dat was althans een klein voordeel, want nu liep hij tenminste niet de kans, dat hij bij het openmaken direct gezien zou worden.

Een tel later had Henderson trouwens niet te klagen over gebrek aan licht, want men scheen daar in de gang een schakelaar te hebben omgedraaid, en een paar sterke lampen aan de zoldering verspreidden plotseling een helder, wit licht in de kelder.

Toen spanden alle spieren van Henderson zich, want de deur ging open en het eerste wat hij op die gedenkwaardige nacht in dat huis te zien kreeg, waren de donkerbruine schoenen van Brand, de vorige ochtend door zijn eigen handen keurig gepoetst.

Die schoenen bereikten evenwel de vloer niet, maar staken recht overeind met de punten omhoog, waaruit Henderson gevoegelijk kon afleiden, dat de jongeman niet liep, maar gedragen werd.

Op de bruine schoenen volgde de grijsgeruite broek met zijn scherpe vouwen, toen zag Henderson een hand, die een been in de knieholte vasthield en ondersteunde en toen hoorde hij een ruwe stem zeggen:

— Hier is hij voorlopig goed opgeborgen, als jullie hem tenminste goed vastbinden.

En toen was Henderson's hele lichaam, iedere spier, iedere zenuw voor actie gereed.

Wat er nu volgde gebeurde in veel kortere tijd, dan er nodig is om het te beschrijven.

Henderson, nog volkomen gedekt door de wijdopen deur, deed een stap naar voren, greep de hand, die de knie ondersteunde, in de ijzeren greep van zijn linkervuist.

De eigenaar van die hand slaakte een dof gegrom, draaide zich half om en zakte een tel later op de grond, op het hoofd geraakt, door de knuppel van Henderson.

Twee andere dragers lieten Brand onmiddellijk los, die op de grond viel en de vierde man, die bijna

instinctief zijn revolver getrokken had, kwam binnen, maar struikelde over het gevallen lichaam; vóór hij zich kon oprichten om te vuren, had Henderson hem al neergeslagen.

Hij zag vaag een vrouw, die rechtsomkeer wilde maken, en de hand al naar de lichtschakelaar uitstak, maar hij had haar juist op tijd beet, trok haar naar binnen, vrij onzacht, zette zijn voet tegen de zware deur, die in het slot vloog en riep met een harde lach:

— Nu kunnen we tenminste niet gestoord worden, heren.

De vrouw, men zal begrepen hebben, dat het Carla Lupez was, had met een kreet van woede haar kleine browning getrokken, maar de reus zag het bijtijds, sloeg haar het wapen uit de hand en riep dreigend:

— Ik waarschuw je, juffertje, laat die grapjes, of ik moet vergeten, dat je rokken draagt.

De twee nog valide mannen deden toen het domste wat zij konden doen, want woedend stortten zij zich met de blote vuist op Henderson, inplaats van zich naar de verste kelderhoek terug te trekken en met hun revolvers een gevecht op afstand te beginnen.

Zoals het nu was, kwam er aan de strijd binnen een paar sekonden een even hardhandig als te verwachten einde.

Henderson stak zijn knuppel in zijn zak, gebruikte zijn linker en zijn rechter « direkte » en met die twee slagen vloerde hij de twee kereis.

Maar hoe vlug dit alles ook in zijn werk was gegaan, het had toch een korte tijd in beslag genomen en daarvan had Carla Lupez gebruik gemaakt, om als een kat de trap op te rennen, de grendel terug te schuiven en door de achterdeur te ontsnappen.

Henderson knielde naast Brand neer, zocht en vond al gauw de hoofdwonde, die gelukkig niet al te ernstig was, juichte bijna toen Brand juist de ogen opsloeg, even glimlachte en riep:

— Wat een geluk, dat ik zo bijtijds ben wakker geworden, mijnheer Brand. Waar is mylord?

— Ik weet het niet, James, antwoordde Brand met zwakke stem. Ik zag hem ineens door een luik voor mijn ogen verdwijnen en toen sloegen die schurken mij met kracht op het hoofd. Misschien is hij hier nog in huis, maar ik betwijfel het sterk.

— Nee, dat is hij dan zeker niet meer, mijnheer Brand, riep Henderson opgewonden. Zou u zich in staat voelen om te lopen?

— Als het moet, dan zeker, maar heb je geen auto?

— Ik heb er een gehuurd. Vooruit dan maar.

De reus nam Brand als een kind in zijn armen, liep de trap op, verliet het huis, draaide de sleutel in het slot van de deur om, zonder zich van de vier bewusteloze bandieten iets aan te trekken, en droeg Brand, alsof hij niet meer woog dan een veertje, naar de voorkant van het huis en zo de straat af, tot aan de plek, waar de gehuurde wagen was blijven staan.

De auto bleek echter verdwenen te zijn.

Wel hoorden de twee mannen in de verte het lawaai van een razend snel weggrijdende auto, en de reus zei lakoniek:

— Mijn gehuurde wagen is zeker gestolen door die mooie duivelin, maar gelukkig, onze eigen wagen staat daarginds nog.

— Dan vlug er naar toe en als het kan, haar volgen, James, zei Brand vastberaden. Wij moeten tot iedere prijs mylord terugvinden.

HOOFDSTUK VI

IN HET GEZICHT VAN DE DOOD

Het was even stil gebleven na de uitroep van Carla Lupez, die zo onverwacht was binnengestormd. Toen zei Rony Duxon afgemeten, zonder dat er iets op zijn gezicht bewoog:

— Ik heb die verklaring nog eens gehoord in dit zelfde vertrek. Hoe kun je dat bewijzen, Carla?

— Ik kan het niet bewijzen en toch weet ik het zeker, want ik heb zijn vrienden gezien, en wij weten nu toch langzamerhand wel, dat die satan geassisteerd wordt door een kerel, die zo sterk is als een stier en een klein slank jog, met een meisjesgezicht en blond haar. Nu, die zijn nu daar gekomen en je zult de eerste vier maand vier van je beste mannen moeten missen, Duxon, want die zullen niet heel veel waard zijn, vrees ik, nadat die holbewoner met ze had afgerekend.

Er was een glimlach over het gezicht van Raffles getrokken en voor Duxon was die glimlach niet onopgemerkt gebleven. Die man scheen letterlijk alles te zien, ook al keek hij iemand niet rechtstreeks aan.

— Het verhaal schijnt je plezier te doen, vreemdeling. Wat heb je erop te zeggen?

— Niets, antwoordde Raffles lakoniek.

— Dat is wel heel weinig, antwoordde Duxon, de wenkbrauwen fronsend. Zou je nu niet liever bekennen, dat die twee mannen inderdaad je vrienden zijn en dan de rest ook maar?

— Er valt niets te bekennen, zei Raffles nuchter.

Weer bleef het een tijdje stil.

En al die tijd bleef Duxon Raffles aankijken.

Eindelijk begon de bandiet weer

langzaam te spreken, met zijn wat eentonige en toch zo harde, onaangename stem:

— Luister eens, Raffles, zoals we je voorlopig maar zullen noemen. Ik ben iemand van weinig woorden. Wij hebben je te pakken, en al kan ik nu ook mijn oorspronkelijk plannetje niet meer uitvoeren, nu je vriend blijkbaar ontsnapt is, ik kan het nu op je zelf toepassen. Wie je dan ook bent, jij hebt bewezen zo handig, zo dapper en zo pienter te zijn, dat je voor een genootschap als het onze goud waard bent. Ik wil je vooruit wel zeggen, dat ik de baas denk te blijven, maar je zou bij ons een schitterende positie bekleden, direkt onder mij.

— Ik weiger! zei Raffles kortaf.

— Zeg dat niet te gauw! Bedenk wat het gevolg kan zijn van zo'n weigering. Ik zal je een vol etmaal geven, laat zeggen tot middernacht van de dag, die net begonnen is. Maar blijf je dan nog weigeren...

— Schiet hem toch dadelijk een kogel door zijn hersens! brulde Al Bronx, vuurrood van woede.

— Al heeft gelijk, gilde Carla Lupez hysterisch. Maak hem af! Je weet niet wat je doet, Rony, je kent hem nog niet!

Duxon kwam weer overeind in zijn stoel en zei ijskoud:

— Ik heb zo'n idee, dat iemand hier een opmerking durft maken, zonder dat ik hier toestemming voor heb gegeven. Ik zou je aanraden, Al, het niet nog eens te proberen. Wat jou betreft, Carla Lupez, ik moet constateren, dat je niet geslaagd bent in je poging, om die man in onze handen te spelen. Dat hebben wij alleen aan het toeval te danken.

Je hebt je als een amateur laten overrompelen. We zullen het onthouden.

Toen het weer stil was, ging Duxon, de as van zijn sigaret tippend verder :

— Het blijft dus bij wat ik gezegd heb. Wij zullen die man daar, hoe zijn naam ook mag zijn, een bedenktijd geven van vierentwintig uur, dat lijkt mij bijzonder ruim. Wil hij dan nog niet zeggen wie hij is, blijft hij weigeren om zich bij ons aan te sluiten, dan heeft hij vijf minuten na middernacht opgehouden te leven. Je bent de Rode Deur doorgegaan, vreemdeling, en dat betekende tot nu toe onvermijdelijk de dood; dit uitstel is een grote uitzondering, die wel niet herhaald zal worden. Breng hem dus naar Cel 3 en sluit hem daar op.

— Helemaal alleen? vroeg Al Bronx grimmig. Dan is hij, als hij is wie wij denken, binnen een uur ontsnapt.

— Hebben jullie hem dan niet gefouilleerd? vroeg Duxon dreigend, terwijl zijn ogen bliksems schoten.

— Al zijn zakken zijn omgekeerd. Er zit zelfs geen stofje meer in, haastte Bastia zich.

— En zijn kieren? riep Bronx woedend. Is de voering van zijn jas doorzocht? Heeft hij niets in de hakken van zijn schoenen? Trek die in ieder geval uit, fouilleer hem tot op de huid. Hier, zijn hoed bijvoorbeeld.

Met een vlugge beweging griste Bronx het hoofddeksel, een elegante vilthoed uit de hand van Raffles, keerde hem om en sloeg de leren rand terug aan de binnenkant.

— Wat dacht je daar nu eigenlijk te vinden; een mitrailleur? vroeg Bastia spottend. Als jullie dan zo bang bent voor een ontvluchting, laat hem dan bewaken door drie jongens met revolvers.

Plotseling zweeg iedereen. Er was zwaar op de tafel gedreund. Duxon was overeind gekomen en stond daar nu kaarsrecht en hoog opgericht, terwijl hij met snerpemde stem riep :

— Wie nog iets durft zeggen en hier in mijn tegenwoordigheid durft beraadslagen, zonder dat ik er toestemming toe geef, die zal ik de huid in dunne repen van het lichaam laten snijden.

Het was even doodstil in het ruime keldervertrek. Maar pas na een poos ging de chef met zijn gewone stem verder :

— Mijn bevel is : zijn kleren moeten met de grootste zorg doorzocht worden. Drie mannen zullen in de cel bij hem blijven, gewapend met de opdracht hem onmiddellijk neer te schieten, bij de eerste verdachte beweging. Bovendien zal nog een man voor de deur op post gaan staan in de gang. En als hij dan toch nog zou kunnen ontsnappen, dan zou zelfs ik bang voor hem gaan worden, en jullie weten, dat ik voor de duivel niet bang ben. Zodra hij de wens te kennen geeft mij te spreken, brengen jullie hem onder goede geleide naar mijn huis; het huis in de Michiganstreet. Hij moet normaal te eten en te drinken hebben. En nu weg met hem. Al Bronx, Arno Podesta en Shakey Tom, jullie zorgen verder voor hem.

Hij was, al sprekende, vlak voor Raffles komen staan, keek hem strak aan en zei :

— Je weet het dus, je hebt je leven in je eigen hand. Ik hoop dat je me geen vierentwintig uur zult laten wachten.

Raffles gaf geen antwoord, maar zei beminnelijk tegen Bronx, die nog altijd met de hoed in de hand stond :

— Ik zou in ieder geval wel graag mijn hoofddeksel terug hebben, jongeman. Het is hier koud en ik zou niet graag met een griep onder

de leden de dood ingaan. Dank u.

Hij zette de grijze vilthoed met zwier weer op zijn hoofd, boog voor het gezelschap en zei rustig:

— Ik ben tot uw dienst, heren.

Bronx, Podesta en Shakey Tom hadden hun grote revolvers al getrokken, omringden hem en brachten hem de kelder weer uit door de Rode Deur, een twintigtal meter verder dezelfde gang in, sloegen de hoek van een dwarsgang in, maar niet na eerst licht in die gang te hebben gemaakt, zodat zij hun gevangene nauwkeurig in het oog konden blijven houden, terwijl een vierde man op enige afstand volgde. Dit was een zwaar gebouwd heerschap met de tronie van een voormalig prijsbokser, die was aangewezen om de deur te bewaken, die Podesta nu open maakte, door twee duimdikke, stalen grendels terug te schuiven.

Raffles keek snel en schijnbaar onverschillig naar het slot en glimlachte.

Hij had opgemerkt, dat de deur geen slot had, helemaal massief was en precies in de sponningen sloot.

Men duwde hem in een kleine cel, met een houten brits in een van de hoeken, een kleine, houten tafel en een stoel en, hoog aan de zoldering, een sterke elektrische lamp. Dat was alles wat er te zien was. Zoals Raffles wel verwachtte, had de cel geen raam, maar wel, hoog in een van de hoeken, een soort klein luchtrooster.

— Moet ik de grendels voorschui-ven? vroeg de bewaker bij de deur.

Raffles keek vlug ergens anders heen. Niemand hoefde daarop de grote spanning te lezen, waarmee hij het antwoord scheen af te wachten.

Even aarzelde Bronx en toen zei hij:

— Dat is niet nodig. Als die man het werkelijk tegen ons drieën zou durven opnemen, dan is hij gek. Intussen, er is gezegd, dat zijn kleren

doorzocht moesten worden en wij zullen ze doorzoeken.

En terwijl de twee anderen Raffles met hun wapens in bedwang hielden, begon Bronx uiterst zorgvuldig de kleren van Raffles te doorzoeken; eerst de keurig gesneden rok; hierin vond hij niets, maar in het vest voelde hij iets met zijn tastende vingers, en toen hij de voering ruw openscheurde, vond hij in een verborgen zakje, een paar uiterst kleine, maar vlijmscherpe vijltjes, een drillboortje en een metaalzaagje, alles zorgvuldig in dun leer gewikkeld.

Hij grijnslachte en zei vol haat:

— Als we nog een ogenblik hadden kunnen twijfelen, dan had dit hem toch zeker moeten verraden. Ik ken mijn vak door en door, en ik weet, dat er op de hele wereld geen man bestaat, die zulke instrumenten bezit als Raffles. Bewaar jij ze, Podesta, we zullen ze de chef laten zien.

De kellner uit de tingeltangel stak de fijne instrumenten in de zijzak van zijn jas, toen hij plotseling een kreet slaakte en begon te beven.

— Wat is er? vroeg Bronx, instinctief zijn revolver opheffend naar Raffles, en al klaar om te schieten, alleen maar als gevolg van die kreet.

— Er is, ik ben de sleutel kwijt, de sleutel van de deur van het huis, je weet wel...

— Het huis in de Washington-street, voltooide Raffles glimlachend. Wees maar niet ongerust, u hebt hem niet verloren, maar ik heb hem uit uw zak genomen en voor mijn vrienden achtergelaten, voor het geval die mijn verdwijning mochten opmerken.

Al het bloed week weg uit het gezicht van Bronx, en hij moest zich omkeren, want alles dreef hem de chef te tarten en alles op het spel te zetten, ook zijn leven, om die bru-

tale vijand overhoop te schieten.

Hij wist zich echter toch nog te beheersen en zei, zich weer omkerend:

— We zullen wel zorgen, dat je vrienden je niet vinden. Trek die jas maar weer aan en ga zitten. En verroer je niet zonder mijn bevel.

En daar zaten nu die vier mannen, nadat de zware deur dicht was gegaan, in een bijna onhoorbare, met spanning geladen stilte.

Drie van hen hielden onafgebroken hun wapens op Raffles gericht, die diep in gedachten scheen te zijn.

Zo verliepen twee uren.

Het moest ongeveer zes uur in de ochtend zijn, toen er op de ijzeren deur werd geklopt, waarna een klein luikje in die deur werd geopend en de stem van de bewaker zei:

— Hier is zijn eten.

— Pak het aan, Podesta, beval Bronx, die geen oog van de gevangene had afgewend. De kelner nam een volle kruik water, een tinnen beker en een half brood uit de handen van de bewaker aan, het luikje ging weer dicht en het schamele voedsel werd voor Raffles op het houten tafeltje gezet.

Raffles legde zijn hoed, daar er geen plaats meer op het kleine tafeltje was, op de betonnen vloer neer en begon blijkbaar met smaak te eten van het droge brood. Daar hij half van zijn bewakers zat afgewend, merkte geen van hen, dat hij van dat brood snel een paar balletjes graaide, die in beide neusgaten stak en toen zijn mond stijf dichtkneep.

Op hetzelfde ogenblik gooide hij, schijnbaar per ongeluk, de waterkruik om en met een straal gutste de inhoud over de mooie, grijze hoed. Woedend kwamen een paar van de mannen toegelopen, opgeschrikt door het lawaai en bukten zich; zij zouden zich niet meer oprichten. Als door de bliksem getroffen, alsof een reus hen met een knots had neergeslagen, zo gleden zij neer op de vloer.

De derde man, het was Shakey Tom, deed zijn bijnaam eer aan en begon over zijn hele lichaam te bibberen, niets begrijpend van wat er gebeurde. Toen deed hij een poging om zijn revolver te richten, maar zijn ogen draaiden op een vreemde manier in de kassen, zodat alleen het wit te zien kwam en kreunde zachtjes. Toen moest Raffles haastig toespringen, om te beletten dat hij in zijn volle lengte tegen de vloer zou slaan.

Dat alles was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat Raffles niet eens had hoeven adem te halen, toen hij al de deur opengooide, met een van de veroverde revolvers in zijn vuist, de bewaker naar binnen trok, die totaal niets vermoedde, naar buiten wipte, de deur in het slot trok en er de grendels voorschooft. Toen pas opende hij de mond, om adem te halen, verwijderde de broodbroppen uit zijn neusgaten, grinnikte zachtjes en begon op zijn tenen sluipend, de dwarsgang uit te lopen, totdat hij de hoofdgang bereikt had, waar het doodstil was.

HOOFDSTUK VII

DE GOUDEN LAMA VERLIEST EEN PLUK HAREN

De volgende avond, om een uur of zeven, scheen er nog altijd niet de ware stemming te heersen, die nodig is voor het slagen van een voorstelling, achter de schermen van het theater van de heer Bastia.

Het personeel liep met lange gezichten rond en dat was geen wonder, want de directeur, die toch al geen van de zachtzinnigste was, had al tijdens de repetitie van die middag zijn ziel en zaligheid op het spel gezet, door achter elkaar te lopen vloeken, en niemand had weten te ontkomen aan een bedreiging met onmiddellijk ontslag.

Het was alsof er een onweer, een soort aardbeving was losgebarsten over de beklagenswaardige werknemers van Carlos Bastia.

Het publiek echter wist natuurlijk niets van wat er was gebeurd die nacht, en vulde, zoals gewoonlijk, tamelijk luidruchtig de kleine zaal en in normale omstandigheden zou Bastia zeker ook genoten hebben van dat schouwspel.

Maar nu, even voor het doek zou opgaan, zat hij met een grimmig gezicht als een woedende baviaan in zijn kooi, zoekend naar een voorwendsel om opnieuw te kunnen uitbarsten.

Zo'n fiasco van zijn dierbare Gouden Lama had hij nog nooit beleefd. Het was bijna niet voor te stellen. Een enkel man, een sterfelijk wezen toch ook, die op zo'n sluwe, onbegrijpelijk handige manier aan vier gewapende mannen had weten te ontkomen, aan een vierentwintigvoudige dood, als men rekende, dat in ieder revolvermagazijn zes patronen hadden gezeten.

En met die hoed, met een dood-

gewone hoed, al was het dan ook een Stetson geweest.

Een hoed die op een duivels slimme manier gedrenkt in een of andere stof, giftig als de hel, die geen schade deed, zolang zij droog was, maar die bliksemsnel werkte, zodra zij in aanraking kwam met een of andere vloeistof. Hoe kan men zo iets bedenken. Hoe konden menselijke hersens het verzinnen, en hoe kon een mens zo iets uitvoeren.

Toen ging het scherm op. Hij vloekte pittig in zich zelf, omdat Carla Lupez danste en zong, alsof ze voor het eerst optrad; hij vloekte, omdat de komiek nauwelijks op zijn benen kon staan; hij vloekte omdat het koor van schrik vals zong; hij vloekte om alles.

En toen hij zo een half uur gevloekt had, gebeurde er iets merkwaardigs met hem, dat zijn gedachten opnieuw in een andere richting leidde op een bepaald onaangename manier.

Achter zijn rug, zonder dat hij iets merkte in zijn vreemde kooi, ging de verbindingsdeur met zijn huiskamer open, een lange arm kwam te voorschijn, een enorm grote hand greep Bastia met kracht in de nek en toen werd hij achteruit van zijn stoel gesleurd, met een razende snelheid, die hem niet eens tijd tot schreeuwen liet.

Zijn stoel viel om en dat was wel te horen, maar de arme komiek was juist op dat ogenblik zo enorm grappig, dat niemand in de donkere zaal lette op dat geluid van een vallende stoel.

Onmiddellijk ging de deur weer dicht en Bastia merkte nu, dat hij in de greep zat van een man, nog

groter, nog breder, nog heel wat sterker dan hijzelf.

Hij grabbelde nog naar zijn zak, maar hij merkte, dat zijn wapen hem al was afgepakt, en toen gaf hij de strijd op, half stikkend in de ijzeren greep van die grote, zijn hals omklemmende vingers, totdat hij een hem maar al te bekende stem hoorde, die rustig sprak, een beetje slepend, maar heel nadrukkelijk:

— Verroer je niet, Bastia. Ik heb je door een van mijn nieuwe luitenanten op deze weinig zachtzinnige manier laten halen, opdat ik even ernstig met je spreken kan. Ik ben heel, heel ontevreden over je, Bastia.

Bastia begon over al zijn leden te sidderen, zo groot en zo zwaar als hij was. Het was de stem van de chef, van Rony Duxon.

De zware kerel, achter hem, had hem losgelaten en hij keek vol schrik eerst in het gezicht van een hele grote, Herculisch gebouwde neger, toen naar de man in avondkleding, die daar, half in de schaduw van de grote lampekap, onbeweegelijk naar hem stond te kijken, de sigaret tussen de lippen.

— Ik kon, het was niet helemaal mijn schuld, chef, begon hij zich hakkeland te verdedigen.

— Het was ook niet helemaal jouw schuld, Bastia, maar je hebt nu eenmaal een hoge rang bij ons, je bent kapitein, je bent bovendien penningmeester. Ik ben hier gekomen om je ernstig te bestraffen, Bastia.

— In 's hemelsnaam, dood me niet

— Ik weet, dat je niet in de cel bij hem was, ik weet ook, dat je zijn duivels plan niet kon voorzien, maar toen hij zich eenmaal had weten te bevrijden, toen had je hem nooit mogen laten vertrekken uit een huis, dat je zo goed kent. Op jou rust de verantwoordelijkheid

daarvoor.

— Vermoord me niet, chef, riep Bastia hees, doodsbleek.

— Ik zal je niet doden, antwoordde Duxon ijskoud, omdat niet alleen jij schuldig bent, maar wat de anderen betreft, die zijn teveel. Zulke mannen kan ik niet gebruiken. En jou zal ik straffen door je te degraderen. Ik stel je terug tot de rang van vaandrig, ik onthef je van je penningmeesterschap. Open je brandkast en geef mij de hele kas van de wijk. Hoeveel is er in?

— Zestigduizend dollar, chef, antwoordde Bastia met gebogen hoofd, misschien wel om zijn blijdschap te verbergen, dat hij er zo genadig afkwam.

— Het is goed. De kas en je boeken. Ik zal zelf in de eerste tijd het beheer voeren.

Met gebogen rug sloop Bastia naar een hoek van de kamer, scheen daar ergens een geheim vakje in de muur te openen, nam er een bos sleutels uit en opende zijn safe, een zwaar, modern meubel.

Hij haalde er een klein stalen kistje uit, opende dit, liet de inhoud zien, voegde er een paar kleine kantoorboeken bij en zei nederig:

— Ik hoop dat ik later weer in staat wordt gesteld te bewijzen, dat mijn ijver en toewijding...

— Zwijg maar. Wij zullen zien. Er zal heel wat nodig zijn om ons deze stommititeit te laten vergeten.

De chef klapte het kistje dicht, gaf de neger een wenk, die het onder zijn ruime jas verborg, wendde zich naar de deur en zei op de drempel:

— Hierbij zal ik het laten, voorlopig althans, Bastia. En ik hoop, dat je je deze straf zult herinneren.

Een kort hoofdknikje en de chef verdween, met de neger op zijn hielen.

Bastia kreeg alle gelegenheid, tien

minuten later al, om zich inderdaad zijn straf te herinneren.

Want juist toen hij, vloekend en grommend, zijn hals wrijvend, de deur naar zijn kooi weer wilde openen, rinkelde de telefoon, die op zijn bureau stond.

Hij liep er heen en nam de hoorn van de haak, nu weer vloekend, omdat het gelach in de zaal en het krijsend gezang van de meisjes op het toneel het hem moeilijk maakte goed te verstaan.

Hij luisterde met grote spanning en toen kreeg zijn gezicht plotseling een half krankzinnige uitdrukking.

Hij stotterde in het toestel:

— Ik versta toch goed, met de chef, met Rony Duxon zelf? Maar... u was nog geen tien minuten geleden bij mij. Niet bij mij geweest?...

Maar het geld. U vroeg mij de kas! U degradeerde mij! Nee, bij de duivel, ik ben niet gek! Ik kan u niet verstaan! Dan moet het die duivel weer geweest zijn, die uw uiterlijk heeft nagebootst op een manier... het is goed... ik zal direkt bij u komen... het huis in de Michigan-street.

Bastia legde de hoorn op de haak, of liever deze gleed hem uit de krachteloze hand. Hij was een grote en sterke kerel, wij hebben het gezegd, maar deze nieuwe slag was voor hem teveel.

Hij begon te wankelen, toen bracht hij de hand naar de keel, brulde als een gewond dier, en viel met een dreunende slag in zijn volle lengte op de vloer, en bleef roerloos liggen met zijn gezicht op de vloer.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De grote Orlof

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :